

I

(Retsakter vedtaget i henhold til traktaterne om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab/Euratom, hvis offentliggørelse er obligatorisk)

FORORDNINGER

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 207/2009

af 26. februar 2009

om EF-varemærker

(kodificeret udgave)

(EØS-relevant tekst)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 308,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker ⁽²⁾ er blevet ændret væsentligt ved flere lejligheder ⁽³⁾. Forordningen bør af klarheds- og rationaliseringshensyn kodificeres.

(2) En harmonisk udvikling af den økonomiske virksomhed i Fællesskabet som helhed og en varig og afbalanceret ekspansion bør fremmes gennem virkeliggørelse af et funktionsdygtigt indre marked, der byder på betingelser svarende til dem, som findes på et nationalt marked. Gennemførelsen af et sådant marked og styrkelsen af dets enhed indebærer ikke blot fjernelse af hindringerne for den frie bevægelighed for varer og for den frie udveksling af tjenesteydelser samt gennemførelse af en ordning, der sikrer, at konkurrencen ikke forbrejdes, men også at der indføres en retstilstand, som gør det muligt for virksomhederne allerede fra starten at tilpasse deres fabrikation og distribution af varer eller deres tjenesteydelser til Fællesskabets dimensioner. Blandt de juridiske instrumenter, som virksomhederne bør råde over med henblik herpå, er varemærker, som gør det muligt for dem at identificere deres varer eller tjenesteydelser på samme måde i hele Fællesskabet, uden hensyn til grænser, særlig velegnede.

(3) For at forfølge Fællesskabets ovennævnte mål forekommer det påkrævet at fastsætte en fællesskabsordning for varemærker, som giver virksomhederne ret til efter én og samme fremgangsmåde at opnå EF-varemærker, som nyder ensartet beskyttelse og har retsvirkning på hele Fællesskabets område. Det hermed udtrykte princip om EF-varemærkets enhedskarakter bør gælde, medmindre andet fastsættes i denne forordning.

(4) En indbyrdes tilnærmelse af de nationale lovgivninger kan ikke fjerne den hindring, at de rettigheder, som medlemsstaternes lovgivning tildeler varemærkeindehavere, er territorielt afgrænsede. For at virksomhederne kan udøve økonomisk aktivitet på hele det indre marked uden hindringer, er det nødvendigt med varemærker, som er undergivet ensartede fællesskabsregler, der gælder umiddelbart i alle medlemsstater.

(5) Da traktaten ikke indeholder nogen særlig hjemmel for indførelse af et sådant juridisk instrument, bør traktatens artikel 308 anvendes.

(6) Fællesskabets varemærkeregler træder imidlertid ikke i stedet for medlemsstaternes lovgivning om varemærker. Det forekommer ikke rimeligt at pålægge virksomhederne at registrere deres varemærker som EF-varemærker, idet de nationale varemærker stadig er nødvendige af hensyn til virksomheder, som ikke ønsker at beskytte deres varemærker på fællesskabsplan.

(7) Retten til EF-varemærket kan kun stiftes ved registrering, og en sådan registrering nægtes navnlig, hvis varemærket mangler fornødent særpræg, hvis det er ulovligt, eller hvis ældre rettigheder er til hinder derfor.

⁽¹⁾ EUT C 146 E af 12.6.2008, s. 79.

⁽²⁾ EFT L 11 af 14.1.1994, s. 1.

⁽³⁾ Se bilag I.

- (8) Den af EF-varemærket ydede beskyttelse, der navnlig har til formål at sikre varemærkets funktion som angivelse af oprindelse, bør være uindskrænket i tilfælde af identitet mellem varemærket og tegnet og mellem de pågældende varer eller tjenesteydelser. Beskyttelsen bør også gælde i tilfælde af lighed mellem varemærket og tegnet og mellem de pågældende varer eller tjenesteydelser. Begrebet lighed bør fortolkes i forhold til risikoen for forveksling. En specifik betingelse for beskyttelsen bør være, at der er risiko for forveksling, og bedømmelsen heraf afhænger af en lang række faktorer, herunder navnlig hvor kendt varemærket er på markedet, om der kan skabes en forbindelse med det benyttede eller registrerede tegn, samt hvor stor ligheden er mellem varemærket og tegnet og mellem de pågældende varer eller tjenesteydelser.
- (9) Det følger af princippet om fri bevægelighed for varer, at indehaveren af et EF-varemærke ikke kan forbyde tredjemand at anvende det for varer, som er markedsført i Fællesskabet under dette varemærke enten af ham selv eller med hans samtykke, medmindre varemærkets indehaver har rimelig grund til at modsætte sig fortsat markedsføring af varerne.
- (10) Det er kun berettiget at beskytte EF-varemærkerne og at beskytte ældre registrerede varemærker mod EF-varemærker, i det omfang de pågældende varemærker rent faktisk bruges.
- (11) EF-varemærket bør kunne gøres til genstand for særskilt ejendomsret uafhængigt af den virksomhed, hvis varer eller tjenesteydelser det betegner. Varemærket bør kunne overdrages, under den udtrykkelige forudsætning at offentligheden ikke vildledes på grund af overdragelsen. Desuden bør det kunne pantsættes til tredjemand og kunne gives i licens.
- (12) Den materielle varemærkeret, som indføres ved denne forordning, gør det nødvendigt, at der for hvert enkelt varemærkes vedkommende gennemføres administrative foranstaltninger på fællesskabsplan. Det er derfor nødvendigt, under bevarelse af Fællesskabets nuværende institutionelle struktur og ligevægten mellem beføjelserne, at sørge for et fagligt uafhængigt kontor for harmonisering i det indre marked (varemærker, mønstre og modeller) med den fornødne juridiske, administrative og finansielle selvstændighed. Hertil er det nødvendigt og hensigtsmæssigt, at det nævnte kontor har form af et fællesskabsorgan med status som juridisk person, der udøver de handlingsbeføjelser, som er tillagt det i denne forordning, inden for rammerne af fællesskabsretten og uden at indskrænke de beføjelser, der er tillagt Fællesskabets institutioner.
- (13) Alle, der berøres af Harmoniseringskontorets afgørelser, bør sikres en retsbeskyttelse, som tager hensyn til varemærkerettens særpræg. Med henblik herpå fastsættes det, at afgørelser truffet af Harmoniseringskontorets undersøgere og forskellige afdelinger kan påklages. Såfremt den afdeling, hvis afgørelse anfægtes, ikke korrigerer denne, skal den fremsende afgørelsen til et af Harmoniseringskontorets appelkamre, som træffer afgørelse. Appelkamrenes afgørelser kan indbringes for De Europæiske Fællesskabers Domstol, som har kompetence til at omstøde eller ændre den indklagede afgørelse.
- (14) I henhold til EF-traktatens artikel 225, stk. 1, første afsnit, har De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans kompetence til i første instans at træffe afgørelser i de sager, der navnlig er omhandlet i EF-traktatens artikel 230 bortset fra de sager, der henvises til en særlig retsinstans, eller de sager, der i henhold til statuten er forbeholdt Domstolen. De beføjelser, der ved denne forordning er tillagt Domstolen til at omstøde eller ændre appelkamrenes afgørelser, udøves derfor i første instans af Retten.
- (15) For at styrke EF-varemærkernes beskyttelse skal medlemsstaterne under hensyn til deres nationale ordninger udpege et så begrænset antal nationale domstole i første og anden instans som muligt med bemyndigelse til at behandle søgsmål om krænkelse af EF-varemærker og om disses gyldighed.
- (16) Det er afgørende, at retsafgørelser vedrørende gyldigheden om krænkelse af EF-varemærker har retskraft inden for hele Fællesskabets område, da dette er den eneste måde, hvorpå man kan undgå indbyrdes modstridende afgørelser fra domstolene og Harmoniseringskontoret og krænkelse af EF-varemærkets enheds karakter. Det er bestemmelserne i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område⁽¹⁾, der bør finde anvendelse på alle søgsmål vedrørende EF-varemærker, medmindre denne forordning fraviger de deri angivne regler.
- (17) Det bør undgås, at der afsiges indbyrdes modstridende domme i søgsmål, hvori de samme parter er involveret, og som er anlagt vedrørende de samme forhold, om krænkelse af et EF-varemærke og parallelle nationale varemærker. Når søgsmålene er anlagt i samme medlemsstat, skal midlerne til at nå dette mål derfor søges i de nationale retsplejeregler, som denne forordning ikke anfægter, medens det, når søgsmålene er anlagt i forskellige medlemsstater, synes hensigtsmæssigt med bestemmelser, der bygger på reglerne om litispens og indbyrdes sammenhængende krav i forordning (EF) nr. 44/2001.
- (18) For at sikre Harmoniseringskontoret fuld autonomi og uafhængighed er det nødvendigt at give det et selvstændigt budget, hvor indtægterne primært hidrører fra provenuet af de gebyrer, som brugerne af ordningen skal erlægge. Fællesskabets budgetprocedure finder imidlertid anvendelse i tilfælde af eventuelle tilskud fra De Europæiske Fællesskabets almindelige budget. Endvidere bør regnskabet revideres af Revisionsretten.
- (19) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne forordning, navnlig vedrørende vedtagelse og ændring af en gebyrforordning og en gennemførelsesforordning, bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere

⁽¹⁾ EFT L 12 af 16.1.2001, s. 1.

vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ⁽¹⁾ —

egne til at adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders.

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

AFSNIT I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

EF-varemærke

1. Varemærker for varer og tjenesteydelser, der registreres i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning, benævnes i det følgende »EF-varemærker«.

2. EF-varemærket har enhedskarakter. Det har samme retsvirkninger overalt inden for Fællesskabet: Et varemærke kan kun registreres, overdrages, opgives, erklæres for bortfaldet eller ugyldigt, og brugen deraf kun forbydes med virkning for hele Fællesskabet. Dette princip gælder, medmindre andet fastsættes i denne forordning.

Artikel 2

Harmoniseringskontoret

Der oprettes et kontor for harmonisering i det indre marked (varemærker, mønstre og modeller), i det følgende benævnt »Harmoniseringskontoret«.

Artikel 3

Handleevne

Som juridiske personer i denne forordning anses selskaber og andre retlige enheder, som ifølge den lovgivning, der finder anvendelse på dem, i eget navn kan have rettigheder og forpligtelser af enhver art, indgå kontrakter eller foretage andre retshandlinger og optræde som part i en retssag.

AFSNIT II

REGLER FOR VAREMÆRKER

AFDELING 1

Definition og erhvervelse af EF-varemærket

Artikel 4

EF-varemærkets form

Et EF-varemærke kan bestå af alle de tegn, der kan gengives grafisk, navnlig ord, herunder personnavne, afbildninger, bogstaver, tal, varens form eller emballage, for så vidt disse tegn er

Artikel 5

Indehavere af EF-varemærker

EF-varemærker kan indehaves af enhver fysisk eller juridisk person, herunder offentlige virksomheder.

Artikel 6

Erhvervelse af EF-varemærke

Et EF-varemærke erhverves ved registrering.

Artikel 7

Absolutte hindringer for registrering

1. Udelukket fra registrering er:
 - a) tegn, som ikke opfylder betingelserne i artikel 4
 - b) varemærker, som mangler fornødent særpræg
 - c) varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved disse
 - d) varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i daglig sprogbrug eller efter redelig og almindelig markedsføringsskik er blevet almindelige som betegnelse for varerne eller tjenesteydelserne
 - e) tegn, som udelukkende består af:
 - i) en udformning, der følger af varens egen karakter
 - ii) en udformning af varen, som er nødvendigt for at opnå et teknisk resultat
 - iii) en udformning, hvorved varen får en væsentlig værdi
 - f) varemærker, som strider mod den offentlige orden eller sædelighed
 - g) varemærker, som vil kunne vildlede offentligheden, f.eks. med hensyn til varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse
 - h) varemærker, som skal afslås i medfør af artikel 6ter i Pariserkonventionen vedrørende beskyttelse af industriel ejendomsret, i det følgende benævnt »Pariserkonventionen«, fordi de ikke er godkendt af de kompetente myndigheder

⁽¹⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

- i) varemærker, som indeholder tegn, emblemer eller våben, ud over de i artikel 6ter i Pariserkonventionen omhandlede, og som er af særlig offentlig interesse, medmindre den kompetente myndighed har givet sin tilladelse til, at de registreres
- j) varemærker for vin, som indeholder eller består af en geografisk betegnelse til identifikation af vin, eller varemærker for spiritus, som indeholder eller består af en geografisk betegnelse til identifikation af spiritus, når der er tale om vin eller spiritus, som ikke har den pågældende oprindelse
- k) varemærker, som indeholder eller består af en registreret oprindelsesbetegnelse eller geografisk betegnelse i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 510/2006 af 20. marts 2006 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og fødevarer ⁽¹⁾, som svarer til en af situationerne i artikel 13 i nævnte forordning, og som vedrører samme type produkt, hvis ansøgningen om registrering af varemærket er indgivet efter datoen for indgivelse til Kommissionen af ansøgningen om registrering af oprindelsesbetegnelsen eller den geografiske betegnelse.
- ii) varemærker, som er registreret i en medlemsstat eller, for så vidt angår Belgien, Luxembourg og Nederlandene, hos Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret
- iii) varemærker, som er genstand for en international registrering med retsvirkning i en medlemsstat
- iv) varemærker, som er genstand for en international registrering med retsvirkning i Fællesskabet
- b) de under litra a) omhandlede varemærkeansøgninger med forbehold af deres registrering
- c) varemærker, som på tidspunktet for ansøgningen om registrering som EF-varemærke eller i givet fald på tidspunktet for den prioritet, der gøres gældende til støtte for ansøgningen, er »vitterlig kendt« i en medlemsstat i den i artikel 6bis i Pariserkonventionen angivne betydning.

2. Stk. 1 finder anvendelse, selv om registreringshindringerne kun er til stede i en del af Fællesskabet.

3. Stk. 1, litra b), c) og d), finder ikke anvendelse, hvis varemærket som følge af den brug, der er gjort deraf, har fået fornødent særpræg for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det søges registreret.

Artikel 8

Relative hindringer for registrering

1. Hvis indehaveren af et ældre varemærke rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, udelukket fra registrering:

- a) såfremt det er identisk med det ældre varemærke, og de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket søges registreret, er af samme art som de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det ældre varemærke er beskyttet
- b) såfremt der i offentlighedens bevidsthed inden for det område, hvor det ældre varemærke er beskyttet, er risiko for forveksling, fordi det yngre varemærke er identisk med eller ligner det ældre varemærke, og varerne eller tjenesteydelserne er af samme eller lignende art; risikoen for forveksling indbefatter risikoen for, at der antages at være en forbindelse med det ældre varemærke.

2. Ved »ældre varemærker« efter stk. 1 forstås:

- a) varemærker af følgende kategorier, hvis ansøgningsdato ligger før datoen for EF-varemærkeansøgningen, i givet fald under hensyntagen til den prioritet, der gøres gældende til støtte for disse varemærker:

- i) EF-varemærker

3. Hvis varemærkeindehaveren rejser indsigelse, er et varemærke udelukket fra registrering, såfremt varemærkeindehaverens agent eller repræsentant uden indehaverens samtykke ansøger om registrering af varemærket i eget navn, medmindre agenten eller repræsentanten kan retfærdiggøre sin handling.

4. Hvis indehaveren af et ikke-registreret varemærke eller af et andet erhvervsmæssigt anvendt tegn, som ikke kun har lokal betydning, rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, udelukket fra registrering, hvis og i det omfang der i henhold til fællesskabslovgivningen eller medlemsstatens lovgivning vedrørende det pågældende tegn:

- a) er erhvervet rettigheder til tegnet før tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om registrering som EF-varemærke eller i givet fald før tidspunktet for den prioritet, der gøres gældende til støtte for EF-varemærkeansøgningen
- b) tegnet giver sin indehaver ret til at forbyde anvendelsen af et yngre varemærke.

5. Hvis indehaveren af et ældre varemærke efter stk. 2 rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, ligeledes udelukket fra registrering, hvis det er identisk med eller ligner det ældre varemærke, og det søges registreret for varer eller tjenesteydelser af anden art end dem, for hvilke det ældre varemærke er registreret, når der, hvis det drejer sig om et ældre EF-varemærke, er tale om et i Fællesskabet velkendt varemærke, og der, hvis det drejer sig om et ældre nationalt varemærke, er tale om et i den pågældende medlemsstat velkendt varemærke, og brugen af det varemærke, der søges registreret, uden rimelig grund ville medføre en utilbørlig udnyttelse af det ældre varemærkes særpræg eller renommé, eller sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé.

⁽¹⁾ EUT L 93 af 31.3.2006, s. 12.

AFDELING 2

EF-varemærkets retsvirkninger

Artikel 9

Rettigheder knyttet til EF-varemærket

1. EF-varemærket giver indehaveren en eneret. Indehaveren kan forbyde tredjemand, der ikke har hans samtykke, at gøre erhvervsmæssig brug af:

- a) et tegn, der er identisk med EF-varemærket, for varer eller tjenesteydelser af samme art som dem, for hvilke EF-varemærket er registreret
- b) et tegn, der er identisk med eller ligner EF-varemærket, når de varer eller tjenesteydelser, der er dækket af EF-varemærket, er af samme eller lignende art som dem, der er dækket af det pågældende tegn, og der som følge heraf er risiko for forveksling i offentlighedens bevidsthed; risikoen for forveksling indbefatter risikoen for, at der antages at være en forbindelse mellem tegnet og varemærket
- c) et tegn, der er identisk med eller ligner EF-varemærket, for varer eller tjenesteydelser af anden art end dem, for hvilke EF-varemærket er registreret, når EF-varemærket er velkendt inden for Fællesskabet, og brugen af tegnet uden rimelig grund medfører en utilbørlig udnyttelse af EF-varemærkets særpræg eller renommé, eller sådan brug skader dette særpræg eller renommé.

2. Såfremt betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan det bl.a. forbydes:

- a) at anbringe tegnet på varerne eller på deres emballage
- b) at udbyde varerne til salg, at markedsføre dem eller oplagre dem med dette formål eller at tilbyde eller præstere tjenesteydelser under det pågældende tegn
- c) at importere eller eksportere varerne under det pågældende tegn
- d) at anvende tegnet på forretningspapirer og i reklameøjemed.

3. De til EF-varemærket knyttede rettigheder gælder først over for tredjemand, når varemærkets registrering er offentliggjort. Der kan dog kræves rimelig erstatning for handlinger, som er foretaget efter bekendtgørelsen af en EF-varemærkeansøgning, og som efter offentliggørelsen af registreringen af EF-varemærket ville være forbudt i kraft af denne offentliggørelse. Den ret, for hvilken sagen indbringes, kan ikke træffe afgørelse i sagen, før registreringen er offentliggjort.

Artikel 10

Gengivelse af EF-varemærket i ordbøger

Såfremt gengivelsen af et EF-varemærke i et leksikon, en encyklopædi eller et lignende opslagsværk giver det indtryk, at

det er fællesnavnet på de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, skal udgiveren af værket efter anmodning fra indehaveren af EF-varemærket sørge for, at gengivelsen af EF-varemærket senest i den næste udgave af værket ledsages af en angivelse af, at det er et registreret varemærke.

Artikel 11

Forbud mod brug af et EF-varemærke, der er registreret i en agents eller repræsentants navn

Er et EF-varemærke registreret for en agent eller repræsentant for den, der er indehaver af varemærket, uden indehaverens samtykke, har denne ret til at modsætte sig, at hans agent eller repræsentant gør brug af hans varemærke, hvis han ikke har givet samtykke til en sådan brug, medmindre agenten eller repræsentanten kan retfærdiggøre sin handling.

Artikel 12

Begrænsninger i EF-varemærkets retsvirkninger

De til EF-varemærket knyttede rettigheder giver ikke indehaveren ret til at forbyde tredjemand at gøre erhvervsmæssig brug af:

- a) sit eget navn eller sin adresse
- b) angivelser vedrørende varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved varen eller tjenesteydelsen
- c) varemærket, når dette er nødvendigt for at angive anvendelsen af en vare eller tjenesteydelse, navnlig som tilbehør eller reservedele

for så vidt dette sker i overensstemmelse med god markedsføringsskik.

Artikel 13

Konsumtion af de rettigheder, der er knyttet til EF-varemærket

1. De til EF-varemærket knyttede rettigheder giver ikke indehaveren ret til at forbyde brugen af varemærket for varer, som af indehaveren selv eller med dennes samtykke er markedsført inden for Fællesskabet under dette varemærke.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis indehaveren har rimelig grund til at modsætte sig fortsat markedsføring af varerne, især i tilfælde, hvor disses tilstand er ændret eller forringet, efter at de er markedsført.

Artikel 14

Komplementær anvendelse af nationale retsregler om krænkelse

1. EF-varemærkets retsvirkninger bestemmes alene af denne forordning. I øvrigt er krænkelse af et EF-varemærke underlagt den nationale lovgivning om krænkelse af et nationalt varemærke i overensstemmelse med bestemmelserne i afsnit X.

2. Denne forordning er ikke til hinder for, at der anlægges sag i forbindelse med EF-varemærker på grundlag af medlemsstaternes retsregler om bl.a. civilretligt erstatningsansvar og illoyal konkurrence.

3. Det afgøres efter bestemmelserne i afsnit X, hvilke retsplejeregler der finder anvendelse.

AFDELING 3

Brug af EF-varemærket

Artikel 15

Brug af EF-varemærket

1. Hvis indehaveren ikke inden fem år regnet fra registreringen har gjort reel brug af EF-varemærket inden for Fællesskabet for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, eller hvis sådan brug har været suspenderet uden afbrydelse i fem år, underkastes varemærket de i denne forordning omhandlede sanktioner, medmindre der foreligger rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted.

Følgende betragtes ligeledes som brug i henhold til første afsnit:

- a) brug af EF-varemærket i en form, der kun ved enkeltheder, som ikke forandrer varemærkets særpræg, afviger fra den form, hvori det er registreret
- b) anbringelse af EF-varemærket på varer eller deres emballage i Fællesskabet udelukkende med eksport for øje.

2. Brug af EF-varemærket med indehaverens samtykke lige-stilles med indehaverens brug af varemærket.

AFDELING 4

EF-varemærket som genstand for ejendomsret

Artikel 16

EF-varemærkets ligestilling med et nationalt varemærke

1. Medmindre andet er fastsat i artikel 17 til 24, skal EF-varemærket som genstand for ejendomsret i sin helhed og gældende for hele Fællesskabets område betragtes som et

nationalt varemærke, der er registreret i den medlemsstat, hvor indehaveren ifølge EF-varemærkeregistret:

- a) havde sit hovedsæde eller sin bopæl på den relevante dato
- b) hvis litra a) ikke er opfyldt, havde et forretningssted på den relevante dato.

2. I andre tilfælde end de i stk. 1 nævnte, er den i stk. 1 nævnte medlemsstat den stat, hvor Harmoniseringskontoret har sit hjemsted.

3. Hvis to eller flere personer er indført i EF-varemærkeregistret som fælles indehavere, gælder stk. 1 for den, der er nævnt først; kan stk. 1 ikke anvendes på denne indehaver, gælder bestemmelsen for de efterfølgende fælles indehavere i den rækkefølge, hvori de er nævnt. Kan stk. 1 ikke anvendes på nogen af de fælles indehavere, finder stk. 2 anvendelse.

Artikel 17

Overdragelse

1. Et EF-varemærke kan, uafhængigt af eventuelt overdragelse af en virksomhed, overdrages for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret.

2. Overdragelse af en virksomhed i sin helhed indebærer overdragelse af EF-varemærket, medmindre der i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse på overdragelsen, foreligger en aftale om det modsatte, eller hvis dette klart fremgår af omstændighederne. Denne bestemmelse gælder for en kontraktlig forpligtelse til at overdrage en virksomhed.

3. Overdragelsen af EF-varemærket skal være skriftlig, jf. dog stk. 2, og underskrevet af kontraktparterne, medmindre overdragelsen er en følge af en retsafgørelse; i modsat fald er overdragelsen ugyldig.

4. Såfremt det klart fremgår af dokumenterne om overdragelse, at EF-varemærket som følge af overdragelsen vil kunne vildlede offentligheden med hensyn til arten, beskaffenheden eller den geografiske oprindelse af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, afslår Harmoniseringskontoret at registrere overdragelsen, medmindre rettighedserhververen går med til at begrænse registreringen af EF-varemærket til kun at omfatte de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det ikke er vildledende.

5. Efter anmodning fra en af parterne indføres overdragelsen i registret og offentliggøres.

6. Så længe overdragelsen ikke er indført i registret, kan erhververen ikke gøre de rettigheder gældende, som følger af EF-varemærkets registrering.

7. Skal der i forhold til Harmoniseringskontoret overholdes frister, kan erhververen afgive de fornødne erklæringer over for dette, så snart ansøgning om registrering af overdragelsen er indgivet til Harmoniseringskontoret.

8. Alle meddelelser, som i henhold til artikel 79 skal tilstilles indehaveren af et EF-varemærke, skal tilstilles den, der er registreret som indehaver.

Artikel 18

Overdragelse af agentvaremærke

Er et EF-varemærke registreret for en agent eller repræsentant for den, der er indehaver af varemærket, uden indehaverens samtykke, har denne ret til at kræve, at registreringen overdrages til ham, medmindre agenten eller repræsentanten kan retfærdiggøre sin handling.

Artikel 19

Tingslige rettigheder

1. EF-varemærket kan uafhængigt af virksomheden pantsættes eller gøres til genstand for anden tingslig ret.

2. De i stk. 1 omhandlede rettigheder skal, såfremt en af parterne anmoder herom, indføres i registret og offentliggøres.

Artikel 20

Tvangsfuldbyrdelse

1. EF-varemærket kan gøres til genstand for tvangsfuldbyrdelse.

2. Enekompetent med hensyn til tvangsfuldbyrdelse af et EF-varemærke er retterne og myndighederne i den medlemsstat, der er omhandlet i artikel 16.

3. Tvangsfuldbyrdelse skal, såfremt en af parterne anmoder herom, indføres i registret og offentliggøres.

Artikel 21

Konkursbehandling

1. Et EF-varemærke kan kun inddrages i en konkursbehandling, der er blevet indledt i den medlemsstat, hvor centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig.

I tilfælde hvor skyldneren er et forsikringsselskab eller et kreditinstitut, som defineret i henholdsvis Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/17/EF af 19. marts 2001 om sanering og likvidation af forsikringsselskaber ⁽¹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 om sanering og likvidation af kreditinstitutter ⁽²⁾, er den eneste konkursbehandling, som et EF-varemærke kan inddrages i, konkursbehandlingen, som et EF-varemærke kan inddrages i, konkursbehandlingen, der er blevet indledt i den medlemsstat, hvor selskabet eller instituttet har fået tilladelse.

⁽¹⁾ EFT L 110 af 20.4.2001, s. 28.

⁽²⁾ EFT L 125 af 5.5.2001, s. 15.

2. Er et EF-varemærke genstand for sameje mellem flere, finder stk. 1 tilsvarende anvendelse med hensyn til vedkommende medindehaveres andel.

3. Indgår et EF-varemærke i konkursbehandling, indføres dette på begæring af den kompetente nationale myndighed i registret og bekendtgøres i den i artikel 89 omhandlede EF-varemærketidende.

Artikel 22

Licens

1. Der kan gives licens til udnyttelse af EF-varemærket for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og for hele Fællesskabet eller en del af dette. Licensen kan være en eksklusiv eller en ikke-eksklusiv licens.

2. Indehaveren af et EF-varemærke kan gøre de rettigheder, der er knyttet til det, gældende over for en licenstag, der overtræder en af bestemmelserne i licensaftalen med hensyn til

- a) dens gyldighedsperiode
- b) den af registreringen omfattede udformning, hvori varemærket må anvendes
- c) arten af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke licensen er meddelt
- d) det område, inden for hvilket varemærket må påføres, eller
- e) kvaliteten af de af licenstageren fremstillede varer eller præstede tjenesteydelser.

3. Medmindre andet er fastsat i licensaftalen, kan licenstageren kun anlægge sag om krænkelse af et EF-varemærke, hvis indehaveren af dette har givet sit samtykke hertil. Indehaveren af en eksklusiv licens kan dog anlægge en sådan sag, hvis varemærkeindehaveren ikke selv anlægger sag om krænkelse af varemærket inden for en rimelig frist efter opfordring hertil.

4. Enhver licenstag har ret til at indtræde i den sag om krænkelse, som EF-varemærkets indehaver har anlagt, for at få erstatning for den skade, han selv har lidt.

5. Meddelelse eller overdragelse af en licens til brug af et EF-varemærke skal, såfremt en af parterne anmoder herom, indføres i registret og offentliggøres.

Artikel 23

Retsvirkning over for tredjemand

1. De i artikel 17, 19 og 22 omhandlede retshandlinger vedrørende EF-varemærket har først virkning over for tredjemand i alle medlemsstaterne, når de er indført i registret. En sådan retshandel har dog også forud for indførelsen i registret

virkning over for tredjemand, som har erhvervet ret til varemærket efter tidspunktet for den pågældende retshandel, men som var bekendt med retshandlen på tidspunktet for erhvervelsen af retten.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på en person, der erhverver EF-varemærket eller en ret til EF-varemærket ved overdragelse af virksomheden som helhed eller ved en anden generel overtagelse.

3. De i artikel 20 omhandlede retshandlingers virkning over for tredjemand følger retsreglerne i den medlemsstat, der omhandles i artikel 16.

4. Indtil fælles regler for medlemsstaterne vedrørende konkursbehandling træder i kraft, følger en konkursbehandlings eller lignende behandlings virkning over for tredjemand retsreglerne i den medlemsstat, hvor der først blev indledt en sådan behandling i henhold til den nationale lovgivning eller de konventioner, der finder anvendelse på dette område.

Artikel 24

EF-varemærkeansøgningen som genstand for ejendomsret

Artikel 16 til 23 finder tilsvarende anvendelse på EF-varemærkeansøgninger.

AFSNIT III

ANSØGNING OM REGISTRERING AF ET EF-VAREMÆRKE

AFDELING 1

Indgivelse af ansøgningen og kravene til denne

Artikel 25

Indgivelse af ansøgningen

1. Ansøgningen om registrering af et EF-varemærke indgives efter ansøgerens eget valg:

- a) til Harmoniseringskontoret
- b) til en medlemsstats centrale myndighed for industriel ejendomsret eller til Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret. En på denne måde indgivet ansøgning har samme virkning, som hvis den på samme tidspunkt var indgivet til Harmoniseringskontoret.

2. Indgives ansøgningen til en medlemsstats centrale myndighed for industriel ejendomsret eller til Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret, træffer den pågældende myndighed eller dette kontor de nødvendige foranstaltninger for at videresende ansøgningen til Harmoniseringskontoret inden to uger efter indgivelsen. Dette kan pålægge ansøgeren et gebyr, som ikke må

overstige de administrative omkostninger ved modtagelse og videresendelse af ansøgningen.

3. De i stk. 2 omhandlede ansøgninger, der når frem til Harmoniseringskontoret senere end to måneder efter indgivelsen, anses for indgivet på den dato, på hvilken Harmoniseringskontoret har modtaget ansøgningen.

4. Ti år efter ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 40/94 udarbejder Kommissionen en rapport om, hvorledes ordningen med indgivelse af ansøgninger om registrering af EF-varemærker fungerer, i givet fald med forslag til ændring af ordningen.

Artikel 26

Krav til ansøgningen

1. EF-varemærkeansøgningen skal indeholde:
 - a) en anmodning om registrering af et EF-varemærke
 - b) oplysninger, der gør det muligt at fastslå ansøgerens identitet
 - c) en fortegnelse over de varer eller tjenesteydelser, for hvilke der ansøges om registrering
 - d) en gengivelse af varemærket.
2. Ved ansøgningen betales et ansøgningsgebyr og i givet fald et eller flere klassegebyrer.

3. Ansøgningen skal opfylde betingelserne i den i artikel 162, stk. 1, nævnte gennemførelsesforordning, i det følgende benævnt »gennemførelsesforordningen«.

Artikel 27

Ansøgningsdato

Datoen for ansøgning om registrering af et EF-varemærke er den dato, på hvilken ansøgeren har indgivet dokumenter, som indeholder de i artikel 26, stk. 1, omhandlede angivelser, til Harmoniseringskontoret eller til en medlemsstats centrale myndighed eller Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret, hvis ansøgningen indgives til en af disse, forudsat at ansøgningsgebyret indbetales inden en måned efter indgivelsen af nævnte dokumenter.

Artikel 28

Klassifikation

De varer og tjenesteydelser, for hvilke der ansøges om registrering af EF-varemærker, klassificeres efter den i gennemførelsesforordningen fastsatte klassifikation.

AFDELING 2

Prioritet

Artikel 29

Ret til prioritet

1. Den, der forskriftsmæssigt har ansøgt om registrering af et varemærke i eller for en af de stater, der er tilsluttet Pariserkonventionen eller overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen, eller den, til hvem retten er overgået, nyder inden for en frist på seks måneder regnet fra datoen for indgivelsen af den første ansøgning prioritet med hensyn til at indgive en ansøgning om registrering af et EF-varemærke for samme varemærke og for varer eller tjenesteydelser, der er af samme art som eller er omfattet af dem, for hvilke dette varemærke søges registreret.

2. Enhver ansøgning, der ifølge national lovgivning i den stat, hvor ansøgningen er indgivet, eller ifølge bilaterale eller multilaterale overenskomster svarer til en forskriftsmæssig national ansøgning, skal anses for prioritetsbegrundende.

3. Ved forskriftsmæssig national ansøgning skal forstås enhver ansøgning, for hvilken ansøgningsdatoen kan fastslås, uanset det senere udfald af ansøgningen.

4. Som første ansøgning, fra hvis indgivelsesdag prioritetsfristen begynder at løbe, anses også en senere ansøgning, der angår samme varemærke og varer eller tjenesteydelser af samme art, og som indgives i eller for den samme stat som den, hvor den første ansøgning blev indgivet, forudsat at denne tidligere ansøgning på tidspunktet for den senere ansøgning er tilbagetaget, opgivet eller afslået uden at have været gjort tilgængelig for offentligheden og uden at have affødt rettigheder, som fortsat består, og for så vidt den første ansøgning ikke allerede har tjent som grundlag for påberåbelse af prioritet. Den tidligere ansøgning kan i så fald ikke længere tjene som grundlag for påberåbelse af prioritet.

5. Er den første ansøgning indgivet i en stat, der ikke er tilsluttet Pariserkonventionen eller overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen, finder stk. 1 til 4 kun anvendelse i det omfang, den pågældende stat i henhold til offentliggjorte undersøgelser indrømmer prioritet på grundlag af den første ansøgning til Harmoniseringskontoret på betingelser og med virkninger svarende til dem, der er fastlagt i denne forordning.

Artikel 30

Påberåbelse af prioritet

En ansøger, som vil påberåbe sig prioritet på grundlag af en tidligere ansøgning, skal indgive en prioritetserklæring og en genpart af den tidligere ansøgning. Hvis den tidligere ansøgning ikke er affattet på et af Harmoniseringskontorets sprog, skal ansøgeren indgive en oversættelse af den tidligere ansøgning til et af disse sprog.

Artikel 31

Prioritetens retsvirkning

Prioriteten har den retsvirkning, at ansøgningen om registrering af EF-varemærket anses for indgivet på prioritetsdagen, når det skal fastslås, hvilke rettigheder der går forud for andre.

Artikel 32

EF-varemærkeansøgningens ligestilling med en national ansøgning

En EF-varemærkeansøgning, for hvilken der er fastsat en ansøgningsdato, skal i medlemsstaterne ligestilles med en forskriftsmæssig national ansøgning, i givet fald med den prioritet, der påberåbes for EF-varemærkeansøgningen.

AFDELING 3

Udstillingsprioritet

Artikel 33

Udstillingsprioritet

1. Har en EF-varemærkeansøger udstillet varer eller tjenesteydelser under det varemærke, der søges registreret, på en officiel eller officielt anerkendt international udstilling som defineret i konventionen angående internationale udstillinger, der blev undertegnet i Paris den 22. november 1928 og senest revideret den 30. november 1972, kan han, hvis ansøgningen indgives inden for en frist på seks måneder efter den første udstilling af varerne eller tjenesteydelserne under det varemærke, der søges registreret, påberåbe sig prioritet fra dette tidspunkt i henhold til artikel 31.

2. En ansøger, der ønsker at påberåbe sig prioritet i medfør af stk. 1, skal i overensstemmelse med de nærmere regler i gennemførelsesforordningen godtgøre, at de pågældende varer eller tjenesteydelser har været udstillet under det varemærke, der søges registreret.

3. En udstillingsprioritet, som gives i en medlemsstat eller i et tredjeland, indebærer ikke nogen forlængelse af den i artikel 29 fastsatte prioritetsfrist.

AFDELING 4

Påberåbelse af et nationalt varemærkes anciennitet

Artikel 34

Påberåbelse af et nationalt varemærkes anciennitet

1. Indehaveren af et ældre varemærke, der er registreret i en medlemsstat, herunder et varemærke, der er registreret i Benelux-landene, eller af et ældre varemærke, som er genstand for en international registrering med retsvirkning i en medlemsstat, kan, når han ansøger om registrering af et identisk varemærke som EF-varemærke for varer eller tjenesteydelser, der er af samme art som eller er omfattet af dem, for hvilke det ældre varemærke er registreret, påberåbe sig det ældre varemærkes anciennitet for EF-varemærket i den medlemsstat, i eller for hvilken det er registreret.

2. Ancienniteten har i henhold til denne forordning udelukkende den virkning, at indehaveren af et EF-varemærke, der giver afkald på et ældre varemærke eller lader det udslette, anses for fortsat at have de samme rettigheder, som han ville have haft, hvis det ældre varemærke fortsat havde været registreret.

3. Den for EF-varemærket påberåbte anciennitet bortfalder, hvis det ældre varemærke, for hvilket der er påberåbt anciennitet, erklæres fortabt eller ugyldigt, eller såfremt der er givet afkald på det inden registreringen af EF-varemærket.

Artikel 35

Påberåbelse af anciennitet efter EF-varemærkets registrering

1. Indehaveren af et EF-varemærke, der er indehaver af et identisk ældre varemærke, der er registreret i en medlemsstat, herunder et varemærke, der er registreret i Benelux-landene, eller af et identisk ældre varemærke, som er genstand for en international registrering med retsvirkning i en medlemsstat, for varer eller tjenesteydelser, der er af samme art som eller er omfattet af dem, for hvilke det ældre varemærke er registreret, kan påberåbe sig det ældre varemærkes anciennitet i den medlemsstat, i eller for hvilken det er registreret.

2. Artikel 34, stk. 2 og 3, finder anvendelse.

AFSNIT IV

REGISTRERINGSPROCEDURE

AFDELING 1

Behandling af ansøgningen

Artikel 36

Undersøgelse af ansøgningskravene

1. Harmoniseringskontoret undersøger:
 - a) om ansøgningen om registrering af EF-varemærket opfylder betingelserne for, at en ansøgningsdato kan fastsættes i henhold til artikel 27
 - b) om ansøgningen om registrering af EF-varemærket opfylder betingelserne i denne forordning og betingelserne i gennemførelsesforordningen
 - c) om klassegebyrerne i givet fald er betalt inden for den foreskrevne frist.
2. Opfylder ansøgningen ikke forskrifterne i stk. 1, opfordrer Harmoniseringskontoret ansøgeren til inden for de foreskrevne frister at afhjælpe de konstaterede mangler eller foretage den manglende betaling.
3. Er de i henhold til stk. 1, litra a), konstaterede mangler ikke afhjulpet eller den i henhold til samme litra konstaterede

manglende betaling ikke foretaget inden for disse frister, behandles ansøgningen ikke som en ansøgning om registrering af et EF-varemærke. Efterkommer ansøgeren Harmoniseringskontorets opfordring, anser dette den dato, hvor de konstaterede mangler er afhjulpet, eller den konstaterede manglende betaling er foretaget, som ansøgningsdatoen.

4. Er de mangler, der måtte være konstateret i henhold til stk. 1, litra b), ikke afhjulpet inden for de foreskrevne frister, afslår Harmoniseringskontoret ansøgningen.

5. Er den manglende betaling, der måtte være konstateret i henhold til stk. 1, litra c), ikke foretaget inden for de foreskrevne frister, anses ansøgningen for at være tilbagetaget, medmindre det klart fremgår, hvilke vare- eller tjenesteydelsesklasser det betalte beløb skal dække.

6. Iagttages bestemmelserne vedrørende påberåbelse af prioritet ikke, fortabes prioriteten for ansøgningen.

7. Iagttages bestemmelserne vedrørende påberåbelse af et nationalt varemærkes anciennitet ikke, fortabes denne ret for ansøgningen.

Artikel 37

Undersøgelse med hensyn til absolutte hindringer for registrering

1. Er varemærket udelukket fra registrering i henhold til artikel 7 for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EF-varemærket søges registreret, afslås ansøgningen for de pågældende varer eller tjenesteydelser.

2. Indgår der i varemærket en bestanddel, der mangler fornødent særpræg, og kan medtagelsen af denne bestanddel i varemærket rejse tvivl om omfanget af varemærkets beskyttelse, kan Harmoniseringskontoret som betingelse for registrering af dette varemærke kræve, at ansøgeren erklærer ikke at ville påberåbe sig eneret til den pågældende del. Denne erklæring bekendtgøres samtidig med ansøgningen eller i givet fald registreringen af EF-varemærket.

3. Ansøgningen kan først afslås, efter at ansøgeren har haft mulighed for at tilbagetage eller ændre sin ansøgning eller udtale sig.

AFDELING 2

Søgning

Artikel 38

Søgning

1. Efter at have fastsat datoen for indgivelse af en ansøgning om et EF-varemærke udarbejder Harmoniseringskontoret en søgningsrapport med angivelse af ældre EF-varemærker og

tidligere ansøgninger om et EF-varemærke, som det har konstateret, og som kan gøres gældende i henhold til artikel 8 mod registreringen af det EF-varemærke, der ansøges om.

2. Hvis ansøgeren på tidspunktet for indgivelse af en ansøgning om et EF-varemærke anmoder om, at medlemsstaternes centrale myndigheder for industriel ejendomsret også udarbejder en søgningsrapport, og hvis søgningsgebyret er betalt inden for den frist, der er fastsat for betaling af indgivelsesgebyret, skal Harmoniseringskontoret, så snart det har fastsat datoen for indgivelse af ansøgningen om et EF-varemærke, sende en kopi til den centrale myndighed for industriel ejendomsret i de medlemsstater, der har meddelt, at de har besluttet at foretage en søgning i deres eget varemærkeregister i forbindelse med ansøgningerne om EF-varemærker.

3. De enkelte centrale myndigheder for industriel ejendomsret, der er omhandlet i stk. 2, skal inden to måneder efter modtagelsen af ansøgningen om et EF-varemærke sende Harmoniseringskontoret en søgningsrapport om de ældre nationale varemærker og de tidligere ansøgninger om varemærker, som de har konstateret, og som kan gøres gældende i henhold til artikel 8 mod registreringen af det EF-varemærke, der ansøges om, eller erklærer, at søgningen ikke har vist sådanne rettigheder.

4. Den i stk. 3 omhandlede søgningsrapport udarbejdes efter en standardformular, som er udarbejdet af Harmoniseringskontoret, efter høring af det i artikel 126, stk. 1, omhandlede administrationsråd, i det følgende benævnt »administrationsrådet«. Hovedindholdet af formularen skal fastlægges i gennemførelsesforordningen.

5. Harmoniseringskontoret betaler hver central myndighed for industriel ejendomsret et beløb for hver søgningsrapport, som disse sender det i henhold til stk. 3. Beløbet, der er det samme for alle centrale myndigheder, fastsættes af Budgetudvalget ved en afgørelse truffet med tre fjerdedele af medlemsstaternes repræsentanter.

6. Harmoniseringskontoret sender straks EF-varemærkeansøgeren EF-søgningsrapporten og sender ligeledes, efter anmodning, de nationale søgningsrapporter, som det har modtaget inden for den i stk. 3 fastsatte frist.

7. Ved offentliggørelsen af ansøgningen om et EF-varemærke, der først må finde sted tidligst en måned efter Harmoniseringskontorets fremsendelse af søgningsrapporterne til ansøgeren, underretter Harmoniseringskontoret de indehavere af gamle EF-varemærker eller de tidligere EF-varemærkeansøgere om offentliggørelsen af EF-varemærkeansøgninger, der er omhandlet i EF-søgningsrapporten.

AFDELING 3

Bekendtgørelse af ansøgningen

Artikel 39

Offentliggørelse af ansøgningen

1. Er kravene til ansøgningen om registrering af et EF-varemærke opfyldt, og hvis den i artikel 38, stk. 7,

omhandlede periode er udløbet, offentliggøres ansøgningen, såfremt den ikke afslås i henhold til artikel 37.

2. Afslås ansøgningen i henhold til artikel 37, efter at den er offentliggjort, offentliggøres afgørelsen om afslaget, når den er blevet endelig.

AFDELING 4

Bemærkninger fra tredjemand og indsigelse

Artikel 40

Bemærkninger fra tredjemand

1. Enhver fysisk eller juridisk person samt enhver sammenlutning, som repræsenterer fabrikanter, producenter, tjenesteydende virksomheder, handlende eller forbrugere, kan, når ansøgningen om registrering af EF-varemærket er bekendtgjort, over for Harmoniseringskontoret skriftligt fremsætte bemærkninger med angivelse af grundene til, at varemærket ex officio burde være udelukket fra registrering, navnlig i henhold til artikel 7. De pågældende bliver ikke herved part i registreringsproceduren.

2. De i stk. 1 omhandlede bemærkninger meddeles ansøgeren, der kan afgive udtalelse derom.

Artikel 41

Indsigelse

1. I indtil tre måneder efter bekendtgørelsen af EF-varemærkeansøgningen kan der, under henvisning til at varemærket bør udelukkes fra registrering i henhold til artikel 8, rejses indsigelse mod varemærkets registrering:

- a) i de i artikel 8, stk. 1 og 5, nævnte tilfælde, af indehavere af ældre varemærker som omhandlet i artikel 8, stk. 2, samt af de licenstagere, som disse varemærkeindehavere har bemyndiget dertil
- b) i de i artikel 8, stk. 3, nævnte tilfælde, af indehavere af varemærker som omhandlet i den pågældende bestemmelse
- c) i de i artikel 8, stk. 4, nævnte tilfælde, af indehavere af ældre varemærker eller tegn som omhandlet i den pågældende bestemmelse samt af de personer, der i henhold til gældende national ret er beføjet til at udøve disse rettigheder.

2. Der kan ligeledes rejses indsigelse mod registrering af varemærket på de i stk. 1 fastsatte betingelser, hvis en ændret ansøgning bekendtgøres i henhold til artikel 43, stk. 2, andet punktum.

3. Indsigelsen skal fremsættes skriftligt og skal begrundes. Den anses først for fremsat, når indsigelsesgebyret er betalt. Inden for en frist, der fastsættes af Harmoniseringskontoret, kan indsigeren fremlægge kendsgerninger, beviser og argumenter til støtte for sin indsigelse.

Artikel 42

Behandling af indsigelsen

1. Under behandlingen af indsigelsen opfordrer Harmoniseringskontoret om fornødent parterne til inden for en af Harmoniseringskontoret fastsat frist at udtale sig om meddelelser fra de øvrige parter eller fra Harmoniseringskontoret selv.

2. På begæring af ansøgeren skal indehaveren af et ældre EF-varemærke, der har rejst indsigelse, godtgøre, at der inden for de seneste fem år forud for offentliggørelsen af EF-varemærkeansøgningen er gjort reel brug af det ældre EF-varemærke i Fællesskabet for de varer og tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og som lægges til grund for indsigelsen, eller at der foreligger rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted, forudsat at det ældre EF-varemærke på dette tidspunkt har været registreret i mindst fem år. Godtgøres dette ikke, forkastes indsigelsen. Har det ældre EF-varemærke kun været anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det ved behandlingen af indsigelsen kun som registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne.

3. Stk. 2 finder anvendelse på de i artikel 8, stk. 2, litra a), omhandlede ældre nationale varemærker, dog således at brug i den medlemsstat, hvor det ældre nationale varemærke er beskyttet, træder i stedet for brug i Fællesskabet.

4. Finder Harmoniseringskontoret det hensigtsmæssigt, opfordrer det parterne til at indgå forlig.

5. Fremgår det af behandlingen af indsigelsen, at varemærket er udelukket fra registrering for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EF-varemærket søges registreret, afslås ansøgningen for de pågældende varer eller tjenesteydelser. I modsat fald forkastes indsigelsen.

6. Afgørelsen om afslag på ansøgningen offentliggøres, når den er blevet endelig.

AFDELING 5

Tilbagetagelse, begrænsning, ændring og deling af ansøgningen

Artikel 43

Tilbagetagelse, begrænsning og ændring af ansøgningen

1. Ansøgeren kan til enhver tid tilbagetage sin ansøgning om registrering af EF-varemærket eller begrænse den deri angivne

fortegnelse over varer eller tjenesteydelser. Er ansøgningen allerede bekendtgjort, skal tilbagetagelsen eller begrænsningen ligeledes offentliggøres.

2. I øvrigt kan ansøgningen om registrering af EF-varemærket på ansøgerens anmodning kun ændres, når formålet er at berigtige ansøgerens navn og adresse, sproglige fejl, skrivefejl eller åbenbare urigtigheder, for så vidt en sådan berigtigelse ikke påvirker varemærket i væsentlig grad eller udvider den angivne fortegnelse over varer eller tjenesteydelser. Vedrører ændringerne varemærkets udseende eller fortegnelsen over varer eller tjenesteydelser, og finder disse ændringer sted efter ansøgningens bekendtgørelse, skal ansøgningen bekendtgøres, således som den er ændret.

Artikel 44

Deling af ansøgningen

1. Ansøgeren kan dele ansøgningen ved at erklære, at en del af varerne eller tjenesteydelserne i den oprindelige ansøgning vil blive udskilt i en eller flere ansøgninger. Varerne eller tjenesteydelserne i den udskilte ansøgning må ikke overlappe de varer eller tjenesteydelser, der fortsat er omfattet af den oprindelige ansøgning, eller som er omfattet af andre udskilte ansøgninger.

2. Erklæring om deling kan ikke antages:

a) hvis der er rejst indsigelse mod den oprindelige ansøgning, og hensigten med erklæringen er at foretage en deling af de varer eller tjenesteydelser, som indsigelsen angår, før indsigelsesafdelingens afgørelse er blevet endelig, eller før indsigelsessagen opgives

b) i de i gennemførelsesforordningen fastsatte perioder.

3. Erklæringen om deling skal være i overensstemmelse med bestemmelserne i gennemførelsesforordningen.

4. Der erlægges et gebyr for erklæringen om deling. Erklæringen anses først for afgivet, når gebyret er betalt.

5. Delingen får virkning fra den dato, på hvilken den er indført i de akter, som Harmoniseringskontoret opbevarer vedrørende den oprindelige ansøgning.

6. Alle begæringer og ansøgninger og alle gebyrer, der er indgivet eller betalt i forbindelse med den oprindelige ansøgning før den dato, på hvilken Harmoniseringskontoret modtog erklæringen om deling, anses også for indgivet eller betalt i forbindelse med den eller de udskilte ansøgninger. Gebyrer, der før modtagelsen af erklæringen om deling retmæssigt er betalt for den oprindelige ansøgning, tilbagebetales ikke.

7. Den udskilte ansøgning bevarer den oprindelige ansøgnings indgivelsesdato og alle dens prioritets- og anciennitetsdatoer.

AFDELING 6

Registrering

Artikel 45

Registrering

Såfremt ansøgningen er i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning, og der ikke er rejst indsigelse inden for den i artikel 41, stk. 1, omhandlede frist, eller en eventuel indsigelse er blevet forkastet ved en endelig afgørelse, registreres varemærket som EF-varemærke, forudsat at registreringsgebyret er betalt inden for den foreskrevne frist. Er gebyret ikke betalt inden for denne frist, anses ansøgningen for tilbagetaget.

AFSNIT V

EF-VAREMÆRKETS REGISTRERINGSPERIODE, FORNYELSE, ÆNDRING OG DELING

Artikel 46

Registreringsperiode

Registreringsperioden for EF-varemærket er ti år regnet fra den dag, ansøgningen blev indgivet. Registreringen kan fornyes i henhold til artikel 47 for ti år ad gangen.

Artikel 47

Fornyelse

1. Registreringen af EF-varemærket fornyes efter ansøgning fra indehaveren af varemærket eller fra enhver person med udtrykkelig bemyndigelse fra førstnævnte, såfremt gebyrerne er betalt.

2. Harmoniseringskontoret giver indehaveren af EF-varemærket og enhver indehaver af en registreret ret til EF-varemærket meddelelse om registreringsperiodens udløb i god tid forinden. Harmoniseringskontoret kan ikke holdes ansvarligt for manglende meddelelse.

3. Ansøgningen om fornyelse skal indgives i løbet af et tidsrum på seks måneder, som udløber den sidste dag i den måned, i hvilken beskyttelsesperioden udløber. Inden for dette tidsrum skal gebyrerne også betales. Ansøgningen kan desuden indgives og gebyrerne betales inden for en yderligere frist på seks måneder regnet fra dagen efter den i første punktum nævnte dag, hvis der inden for denne yderligere frist betales et tillægsgebyr.

4. Såfremt ansøgningen eller gebyrerne kun omfatter en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EF-varemærket er registreret, fornyes registreringen kun for de pågældende varer eller tjenesteydelser.

5. Fornyelsen får virkning fra dagen efter registreringsperiodens udløb. Den indføres i registret.

Artikel 48

Ændring

1. EF-varemærket må ikke ændres i registret i registreringsperioden eller i forbindelse med registrerings fornyelse.

2. Såfremt EF-varemærket indeholder indehaverens navn og adresse, kan enhver ændring heraf, som ikke væsentligt forandrer varemærkets karakter i forhold til den oprindelige registrering, dog registreres på begæring af indehaveren.

3. Offentliggørelsen af registreringen af en ændring omfatter en gengivelse af det ændrede EF-varemærke. Tredjemand, hvis rettigheder kan blive berørt af ændringen, kan anfægte registreringen af ændringen inden for en frist på tre måneder regnet fra offentliggørelsen.

Artikel 49

Deling af registreringen

1. Indehaveren af EF-varemærket kan dele registreringen ved at erklære, at visse af varerne eller tjenesteydelserne i den oprindelige registrering vil blive udskilt i en eller flere registreringer. Varerne eller tjenesteydelserne i den udskilte registrering må ikke overlappe de varer eller tjenesteydelser, der fortsat er omfattet af den oprindelige registrering, eller som er omfattet af andre udskilte registreringer.

2. Erklæring om deling kan ikke antages:

a) hvis der er indgivet en begæring om fortabelse eller ugyldighed mod den oprindelige registrering og hensigten med erklæringen er at foretage en deling af de varer eller tjenesteydelser, som begæringen om fortabelse eller ugyldighed angår, før indsigelsesafdelingens afgørelse er blevet endelig, eller før sagen er afsluttet på anden vis

b) hvis der under en sag ved en EF-varemærkedomstol er fremsat modkrav med påstand om fortabelse eller ugyldighed og hensigten med erklæringen er at foretage en deling af de varer eller tjenesteydelser, som dette modkrav angår, før en henvisning til EF-varemærkedomstolens afgørelse er indført i registret i overensstemmelse med artikel 100, stk. 6.

3. Erklæringen om deling skal være i overensstemmelse med bestemmelserne i gennemførelsesforordningen.

4. Der erlægges et gebyr for erklæringen om deling. Erklæringen anses først for afgivet, når gebyret er betalt.

5. Delingen får virkning fra den dato, på hvilken den er indført i registret.

6. Alle begæringer og ansøgninger og alle gebyrer, der er indgivet eller betalt i forbindelse med den oprindelige registrering for den dato, hvor Harmoniseringskontoret modtog erklæringen

om deling, anses også for indgivet eller betalt i forbindelse med den eller de udskilte registreringer. Gebyrer, der før modtagelsen af erklæringen om deling retmæssigt er betalt for den oprindelige registrering, tilbagebetales ikke.

7. Den udskilte registrering bevarer den oprindelige registrerings indgivelsesdato og alle dens prioritets- og anciennitetsdatoer.

AFSNIT VI

AFKALD, FORTABELSE OG UGYLDIGHED

AFDELING 1

Afkald

Artikel 50

Afkald

1. Der kan gives afkald på EF-varemærket for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret.

2. Afkaldet skal af varemærkeindehaveren skriftligt meddeles Harmoniseringskontoret. Det har først virkning, når det er indført i registret.

3. Til afkaldets indførelse i registret kræves samtykke af indehaveren af en registreret rettighed. Hvis en licens er registreret, kan et afkald kun indføres i registret, såfremt varemærkeindehaveren godtgør, at han har underrettet licenstageren om, at han har til hensigt at give afkald på varemærket; efter udløbet af den i gennemførelsesforordningen foreskrevne frist indføres afkaldet i registret.

AFDELING 2

Fortabelsesgrunde

Artikel 51

Fortabelsesgrunde

1. EF-varemærkeindehaverens ret erklæres fortabt efter indgivelse af begæring herom til Harmoniseringskontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelse:

a) når der inden for en sammenhængende periode på fem år ikke inden for Fællesskabet er gjort reel brug af varemærket for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og der ikke foreligger rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted; ingen kan dog gøre gældende, at indehaveren har fortabt sin ret, hvis reel brug af varemærket påbegyndes eller genoptages i tiden mellem udløbet af femårsperioden

og tidspunktet for indgivelsen af begæring om fortabelse eller fremsættelsen af modkrav; påbegyndelse eller genoptagelse af brugen inden for de sidste tre måneder forud for indgivelsen af begæring om fortabelse eller fremsættelsen af modkrav, idet denne tremånedersperiode tidligst begynder ved udløbet af den sammenhængende periode på fem år, tages imidlertid ikke i betragtning, såfremt forberedelserne til påbegyndelse eller genoptagelse af brugen først indledes, når indehaveren har fået kendskab til, at der eventuelt vil blive indgivet begæring om fortabelse eller fremsat modkrav

b) når varemærket på grund af indehaverens virksomhed eller passivitet er blevet en almindelig betegnelse inden for handelen for en vare eller tjenesteydelse, for hvilken det er registreret

c) når varemærket som følge af den brug, der af varemærkeindehaveren eller med dennes samtykke gøres deraf for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, vil kunne vildlede offentligheden, især med hensyn til varernes eller tjenesteydelsernes art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse.

2. Hvis fortabelsesgrunden kun er til stede for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EF-varemærket er registreret, erklæres indehaverens ret kun fortabt for så vidt angår de pågældende varer eller tjenesteydelser.

AFDELING 3

Ugyldighedsgrunde

Artikel 52

Absolutte ugyldighedsgrunde

1. Et EF-varemærke erklæres ugyldigt efter indgivelse af begæring herom til Harmoniseringskontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelse:

a) når det er registreret i strid med bestemmelserne i artikel 7

b) når ansøgeren ved indgivelsen af ansøgningen var i ond tro.

2. Selv om EF-varemærket er registreret i strid med artikel 7, stk. 1, litra b), c) eller d), kan det dog ikke erklæres ugyldigt, hvis det som følge af den brug, der er gjort deraf, efter registreringen har fået fornødent særpræg for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret.

3. Hvis ugyldighedsgrunden kun består for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EF-varemærket er registreret, kan varemærket kun erklæres ugyldigt for så vidt angår de pågældende varer eller tjenesteydelser.

Artikel 53

Relative ugyldighedsgrunde

1. EF-varemærket erklæres ugyldigt efter indgivelse af begæring herom til Harmoniseringskontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelse:

- a) når der findes et af de i artikel 8, stk. 2, omhandlede ældre varemærker, og betingelserne i artikel 8, stk. 1 eller 5, er opfyldt
- b) når der findes et af de i artikel 8, stk. 3, omhandlede varemærker, og betingelserne i nævnte stykke er opfyldt
- c) når der findes en af de i artikel 8, stk. 4, omhandlede ældre rettigheder, og betingelserne i nævnte stykke er opfyldt.

2. EF-varemærket erklæres ligeledes for ugyldigt efter indgivelse af begæring herom til Harmoniseringskontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelse, hvis der i henhold til fællesskabslovgivningen eller gældende nationale retsregler om varemærkebeskyttelse kan rejses forbud mod brug af varemærket på grundlag af en anden ældre ret, herunder navnlig:

- a) retten til et navn
- b) retten til et portræt
- c) en ophavsret
- d) en industriel ejendomsret.

3. EF-varemærket kan ikke erklæres ugyldigt, såfremt indehaveren af en rettighed som omhandlet i stk. 1 eller 2 udtrykkeligt giver sit samtykke til dette varemærkes registrering, inden der er indgivet begæring om ugyldighed eller fremsat modkrav.

4. Har indehaveren af en af de i stk. 1 eller 2 omhandlede rettigheder tidligere begæret EF-varemærket erklæret ugyldigt eller fremsat modkrav under en sag om varemærkekrænkelse, kan han ikke indgive en ny begæring om ugyldighed eller fremsætte modkrav under henvisning til en anden af disse rettigheder, som han kunne have påberåbt sig til støtte for sin første begæring eller det første modkrav.

5. Artikel 52, stk. 3, finder anvendelse.

Artikel 54

Rettighedsfortabelse på grund af passivitet

1. Har indehaveren af et EF-varemærke i fem på hinanden følgende år tålt brugen af et yngre EF-varemærke inden for Fællesskabet med kendskab til denne brug, kan han ikke under henvisning til det ældre varemærke kræve det yngre varemærke erklæret ugyldigt eller modsætte sig brugen af det for varer eller tjenesteydelser, for hvilke det yngre varemærke er blevet anvendt,

medmindre ansøgningen om registrering af det yngre EF-varemærke er indgivet i ond tro.

2. Har indehaveren af et af de i artikel 8, stk. 2, omhandlede ældre nationale varemærker eller af et andet ældre tegn som omhandlet i artikel 8, stk. 4, i fem på hinanden følgende år tålt brugen af et yngre EF-varemærke i den medlemsstat, i hvilken det ældre varemærke eller det ældre tegn er beskyttet, med kendskab til denne brug, kan han ikke under henvisning til det ældre varemærke eller det ældre tegn kræve det yngre varemærke erklæret ugyldigt eller modsætte sig brugen af det for varer eller tjenesteydelser, for hvilke det yngre varemærke er blevet anvendt, medmindre ansøgningen om registrering af det yngre EF-varemærke er indgivet i ond tro.

3. I de i stk. 1 eller 2 omhandlede tilfælde kan indehaveren af et yngre EF-varemærke ikke modsætte sig brugen af en ældre rettighed, selv om denne rettighed ikke længere kan gøres gældende mod det yngre EF-varemærke.

AFDELING 4

Retsvirkninger af fortabelse og ugyldighed

Artikel 55

Retsvirkninger af fortabelse og ugyldighed

1. I det omfang varemærkeindehaverens ret erklæres helt eller delvis fortabt, anses de retsvirkninger, der i henhold til denne forordning er knyttet til varemærket, for bortfaldet med virkning fra det tidspunkt, hvor begæring om fortabelse er indgivet, eller der er fremsat modkrav. På begæring af en af parterne kan der i afgørelsen fastsættes et tidligere tidspunkt for indtrædelsen af en fortabelsesgrund.

2. I det omfang EF-varemærket erklæres helt eller delvis ugyldigt, anses de retsvirkninger, der i henhold til denne forordning er knyttet til varemærket, for ikke at have eksisteret.

3. Med forbehold af nationale bestemmelser enten om krav på erstatning for skader, der skyldes fejl eller ond tro hos varemærkeindehaveren, eller om uberettiget berigelse, berører den tilbagevirkende kraft, der er knyttet til varemærkets fortabelse eller ugyldighed, ikke:

a) afgørelser i sager om varemærkekrænkelse, som har fået retskraft og er blevet fuldbyrdet før afgørelsen om fortabelse eller ugyldighed

b) aftaler, der er indgået før afgørelsen om fortabelse eller ugyldighed, i det omfang de er blevet opfyldt før afgørelsen; beløb, der er erlagt i henhold til den pågældende aftale, kan dog ud fra rimelighedshensyn kræves tilbagebetalt, i det omfang omstændighederne berettiger det.

AFDELING 5

Fremgangsmåde i sager ved Harmoniseringskontoret om varemærkers fortabelse eller ugyldighed

Artikel 56

Begæring om et varemærkes fortabelse eller ugyldighed

1. Begæring om et EF-varemærkes fortabelse eller ugyldighed kan indgives til Harmoniseringskontoret:

- a) i de i artikel 51 og 52 nævnte tilfælde, af enhver fysisk eller juridisk person, samt af enhver sammenslutning, som er oprettet med henblik på at repræsentere fabrikanter, producenter, tjenesteydende virksomheder, handlende eller forbrugere, og som ifølge den lovgivning, der finder anvendelse på dem, selv kan optræde som part i en retssag
- b) i de i artikel 53, stk. 1, nævnte tilfælde, af de i artikel 41, stk. 1, omhandlede personer
- c) i de i artikel 53, stk. 2, nævnte tilfælde, af indehaverne af de i nævnte bestemmelse omhandlede ældre rettigheder eller af de personer, som ifølge den berørte medlemsstats lovgivning kan udøve de pågældende rettigheder.

2. Begæringen skal indgives skriftligt og skal begrundes. Den anses først for indgivet, når gebyret er betalt.

3. Begæringen om varemærkets fortabelse eller ugyldighed afvises, såfremt en ret i en af medlemsstaterne har truffet afgørelse i en sag vedrørende det samme spørgsmål mellem de samme parter, og denne afgørelse har fået retskraft.

Artikel 57

Behandling af begæringen

1. Under behandlingen af begæringen om varemærkets fortabelse eller ugyldighed opfordrer Harmoniseringskontoret om fornødent parterne til inden for en af Harmoniseringskontoret fastsat frist at udtale sig om meddelelser fra dette eller om indlæg fra de øvrige parter.

2. Efter anmodning fra indehaveren af EF-varemærket skal indehaveren af det ældre EF-varemærke, der er part i sagen om ugyldighed, godtgøre, at der inden for de seneste fem år forud for begæringen om ugyldighed, er gjort reel brug af det ældre EF-varemærke i Fællesskabet for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og som lægges til grund for begæringen om ugyldighed, eller at der foreligger rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted, forudsat at det ældre EF-varemærke på dette tidspunkt har været registreret i mindst fem år. Hvis det ældre EF-varemærke på tidspunktet for bekendtgørelsen af EF-varemærkeansøgningen har været registreret i mindst fem år, skal indehaveren af det ældre EF-varemærke ligeledes godtgøre, at betingelserne i artikel 42, stk. 2, er opfyldt på nævnte tidspunkt. Godtgøres dette ikke, afvises begæringen om varemærkets ugyldighed. Har det ældre EF-varemærke kun været anvendt for

en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det ved behandlingen af ugyldighedsbegæringen kun som registreret for denne del af de pågældende varer eller tjenesteydelser.

3. Stk. 2 finder anvendelse på de i artikel 8, stk. 2, litra a), omhandlede ældre nationale varemærker, dog således, at brug i den medlemsstat, hvor det ældre nationale varemærke er beskyttet, træder i stedet for brug i Fællesskabet.

4. Finder Harmoniseringskontoret det hensigtsmæssigt, kan det opfordre parterne til at indgå forlig.

5. Fremgår det af behandlingen af begæringen om varemærkets fortabelse eller ugyldighed, at varemærket ikke skulle have været registreret for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, erklæres EF-varemærkeindehaverens ret fortabt eller ugyldig for disse varer eller tjenesteydelser. I modsat fald afvises begæringen om varemærkets fortabelse eller ugyldighed.

6. En henvisning til Harmoniseringskontorets afgørelse om begæringen om fortabelse eller ugyldighed indføres i registret, når afgørelsen er blevet endelig.

AFSNIT VII

FREM GANGSMÅDE VED APPEL

Artikel 58

Afgørelser, der kan påklages

1. Afgørelser truffet af undersøgerne, indsigelsesafdelingerne, afdelingen for administration af varemærker og for juridiske spørgsmål samt annullationsafdelingerne kan påklages. Klagen har opsættende virkning.

2. En afgørelse, som ikke afslutter sagsbehandlingen i forhold til en af parterne, kan kun påklages sammen med den endelige afgørelse, hvis der i den pågældende afgørelse gives adgang til særskilt klage.

Artikel 59

Personer, der er berettiget til at klage og til at være part i appelsager

Adgang til at klage har enhver part i en sag, der har ført til en afgørelse, som er gået vedkommende part imod. De øvrige parter i den pågældende sag er uden videre parter i appelsagen.

Artikel 60

Klagefrist og klagens form

Klagen skal indgives skriftligt til Harmoniseringskontoret inden to måneder efter den dato, på hvilken der er givet meddelelse om

den afgørelse, der påklages. Klagen anses først for indgivet, når klagegebyret er betalt. Inden fire måneder efter den dato, på hvilken der er givet meddelelse om afgørelsen, skal der indgives en skriftlig begrundelse for klagen.

Artikel 61

Berigtigelse af afgørelser i ex parte-sager

1. Er den part, der har påklaget afgørelsen, den eneste part i sagen, og finder den afdeling, hvis afgørelse anfægtes, at klagen kan behandles og er begrundet, berigtiger afdelingen sin afgørelse i overensstemmelse med klagen.

2. Imødekommes klagen ikke inden en måned efter, at den begrundede klage er modtaget, fremsendes den straks til appelkammeret uden bemærkninger til sagens realitet.

Artikel 62

Berigtigelse af afgørelser i inter partes-sager

1. Har klageren en modpart i sagen, og finder den afdeling, hvis afgørelse anfægtes, at klagen kan behandles og er begrundet, berigtiger den sin afgørelse i overensstemmelse med klagen.

2. Der kan kun gives klageren medhold, hvis den afdeling, hvis afgørelse anfægtes, meddeler modparten, at den har til hensigt at imødekomme klagen, og denne giver sit samtykke hertil inden to måneder efter modtagelsen af meddelelsen.

3. Hvis modparten ikke inden to måneder efter datoen for modtagelse af den i stk. 2 omhandlede meddelelse giver sit samtykke til, at den anfægtede afgørelse berigtiges og afgiver en erklæring herom, eller hvis modparten ikke afgiver nogen erklæring inden for den fastsatte frist, fremsendes klagen straks til appelkammeret uden bemærkninger til sagens realitet.

4. Hvis den afdeling, hvis afgørelse anfægtes, ikke inden en måned efter, at den begrundede klage er modtaget, finder, at klagen kan behandles og er begrundet, fremsender den dog klagen til appelkammeret uden bemærkninger til sagens realitet, i stedet for at træffe de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 2 og 3.

Artikel 63

Behandling af klagen

1. Kan klagen behandles, undersøger appelkammeret, om der kan gives klageren medhold.

2. Under behandlingen af klagen opfordrer appelkammeret om fornødent parterne til inden for en af kammeret fastsat frist at fremkomme med deres bemærkninger til dets meddelelser eller til indlæg fra de øvrige parter.

Artikel 64

Afgørelse af klagen

1. Efter at have realitetsbehandlet sagen træffer appelkammeret afgørelse om klagen. Appelkammeret kan enten omgøre den af afdelingen truffene afgørelse eller hjemvise sagen til videre behandling i den pågældende afdeling.

2. Hjemviser appelkammeret sagen til videre behandling i den afdeling, som har truffet den påklagede afgørelse, er denne afdeling bundet af præmisserne og konklusionerne i appelkammerets afgørelse, såfremt de faktiske omstændigheder er uforandrede.

3. Appelkamrenes afgørelser får først retskraft fra udløbet af den frist, der er omhandlet i artikel 65, stk. 5, eller, såfremt en sådan afgørelse inden for denne frist er indbragt for Domstolen, fra tidspunktet for dens afvisning.

Artikel 65

Indbringelse af klager for Domstolen

1. Appelkamrenes afgørelser om klager kan indbringes for Domstolen.

2. Indbringelse af klager kan ske under påberåbelse af inkompetence, væsentlige formmangler eller overtrædelse af traktaten, af denne forordning eller af retsregler vedrørende deres gennemførelse eller under påberåbelse af magtfordrejning.

3. Domstolen har kompetence til at ophæve eller omgøre den indklagede afgørelse.

4. Enhver part i sagen ved appelkammeret har adgang til at indbringe en klage, for så vidt den pågældende ikke har fået medhold.

5. Klagen indbringes for Domstolen inden to måneder efter datoen for meddelelsen af appelkammerets afgørelse.

6. Harmoniseringskontoret træffer de foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af Domstolens afgørelse.

AFSNIT VIII

EF-FÆLLESMÆRKER

Artikel 66

EF-fællesmærker

1. Et EF-fællesmærke er et EF-varemærke, som ved ansøgningen om registrering betegnes som sådant, og som er egnet til at skelne varer eller tjenesteydelser, der hidrører fra medlemmerne af den sammenslutning, som er indehaver af mærket, fra andre virksomheders varer eller tjenesteydelser. Sammenslutninger af fabrikanter, producenter, tjenesteydende virksomheder eller handlende, som ifølge den lovgivning, der finder anvendelse på dem, i eget navn kan have rettigheder og forpligtelser af

enhver art, indgå kontrakter eller foretage andre retshandler og optræde som part i en retssag, samt offentligretlige juridiske personer kan indgive ansøgninger om registrering af EF-fællesmærker.

2. Uanset artikel 7, stk. 1, litra c), kan EF-fællesmærker efter stk. 1 bestå af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens geografiske oprindelse. Et fællesmærke giver ikke indehaveren ret til at forbyde tredjemand at bruge sådanne tegn eller angivelser i omsætningen, for så vidt det sker i overensstemmelse med god markedsføringsskik; navnlig kan et sådant mærke ikke påberåbes over for tredjemand, der har ret til at bruge en geografisk betegnelse.

3. Bestemmelserne i denne forordning finder anvendelse på EF-fællesmærker, medmindre andet er fastsat i artikel 67 til 74.

Artikel 67

Bestemmelser for mærkets benyttelse

1. Den, der ansøger om registrering af et EF-fællesmærke, skal inden for den foreskrevne frist forelægge bestemmelser for mærkets benyttelse.

2. Bestemmelserne skal angive, hvilke personer der har ret til at benytte mærket, betingelserne for medlemskab af sammenslutningen, samt, hvis sådanne findes, betingelserne for mærkets benyttelse, herunder sanktioner. Bestemmelserne for benyttelse af et i artikel 66, stk. 2, omhandlet mærke skal give enhver, hvis varer eller tjenesteydelser hidrører fra det pågældende geografiske område, ret til at blive optaget som medlem af den sammenslutning, der er indehaver af mærket.

Artikel 68

Afslag på ansøgning om registrering

1. Foruden af de i artikel 36 og 37 omhandlede grunde til afslag på en ansøgning om registrering af et EF-varemærke afslås en ansøgning om registrering af et EF-fællesmærke, hvis forskrifterne i artikel 66 eller 67 ikke er opfyldt, eller hvis bestemmelserne for mærkets benyttelse strider mod den offentlige orden eller sædelighed.

2. Endvidere afslås en ansøgning om registrering af et EF-fællesmærke, hvis det vil kunne vildlede offentligheden med hensyn til mærkets karakter eller betydning som fællesmærke, navnlig hvis det kan fremtræde som værende noget andet end et fællesmærke.

3. Ansøgningen afslås ikke, hvis ansøgeren efter en ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse opfylder betingelserne i stk. 1 og 2.

Artikel 69

Bemærkninger fra tredjemand

Foruden i de i artikel 40 nævnte tilfælde kan enhver person eller sammenslutning, der er omhandlet i artikel 40, over for Harmoniseringskontoret skriftligt fremsætte bemærkninger med angivelse af grundene til, at en ansøgning om registrering af et EF-fællesmærke burde afslås i henhold til artikel 68.

Artikel 70

Brug af mærket

Bruges EF-fællesmærket af en hertil berettiget person, anses bestemmelserne i denne forordning for opfyldt, såfremt de øvrige betingelser, som er foreskrevet i denne forordning vedrørende brugen af EF-varemærket, er overholdt.

Artikel 71

Ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse

1. Indehaveren af et EF-fællesmærke skal forelægge Harmoniseringskontoret enhver ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse.

2. Ændringerne indføres ikke i registret, hvis de ændrede bestemmelser ikke opfylder forskrifterne i artikel 67, eller hvis de indebærer, at en af de i artikel 68 omhandlede grunde til afslag er opfyldt.

3. Artikel 69 finder anvendelse på ændrede bestemmelser for mærkets benyttelse.

4. Ændringer i bestemmelserne for mærkets benyttelse får i forhold til anvendelsen af denne forordning først virkning fra datoen for ændringernes indførelse i registret.

Artikel 72

Personer, som kan anlægge søgsmål om krænkelse

1. Bestemmelserne i artikel 22, stk. 3 og 4, vedrørende licenstagernes rettigheder finder anvendelse på enhver, der er berettiget til at bruge et EF-fællesmærke.

2. Indehaveren af et EF-fællesmærke kan på vegne af de personer, der er berettiget til at bruge mærket, kræve erstatning for skade, de har lidt ved uberettiget brug af mærket.

Artikel 73

Fortabelsesgrunde

Foruden af de i artikel 51 omhandlede fortabelsesgrunde erklæres EF-fællesmærkeindehaverens ret fortabt efter indgivelse af begæring herom til Harmoniseringskontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelse, såfremt:

- mærkeindehaveren ikke træffer rimelige foranstaltninger til at hindre brug af mærket på en måde, som er uforenelig med de betingelser for mærkets benyttelse, der er fastlagt i bestemmelserne for mærkets benyttelse, hvortil ændringer i givet fald er indført i registret
- indehaveren har brugt mærket på en sådan måde, at det vil kunne vildlede offentligheden, jf. artikel 68, stk. 2
- en ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse er indført i registret i strid med artikel 71, stk. 2, medmindre indehaveren ved en yderligere ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse opfylder kravene i nævnte stykke.

Artikel 74

Ugyldighedsgrunde

Foruden af de i artikel 52 og 53 omhandlede ugyldighedsgrunde erklæres et EF-fællesmærke ugyldigt efter indgivelse af begæring herom til Harmoniseringskontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelser, såfremt det er registreret i strid med artikel 68, medmindre mærkeindehaveren ved en ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse opfylder kravene i nævnte artikel.

AFSNIT IX

BESTEMMELSER OM SAGSBEHANDLINGEN

AFDELING 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 75

Begrundelse af afgørelser

Harmoniseringskontorets afgørelser skal begrundes. De må kun støttes på grunde, som parterne har haft lejlighed til at udtale sig om.

Artikel 76

Harmoniseringskontorets ex officio prøvelse af de faktiske omstændigheder

1. Under sagsbehandlingen ved Harmoniseringskontoret prøver dette ex officio de faktiske omstændigheder; i sager vedrørende relative registreringshindringer begrænser Harmoniseringskontoret sig imidlertid til at prøve de af parterne fremførte kendsgerninger, beviser og argumenter og de af parterne fremsatte anmodninger.

2. Harmoniseringskontoret kan se bort fra kendsgerninger og beviser, som ikke er påberåbt eller fremført rettidigt af de pågældende parter.

Artikel 77

Mundtlig forhandling

1. Harmoniseringskontoret anordner mundtlig forhandling enten ex officio eller på anmodning af en part i sagen, såfremt det anser det for hensigtsmæssigt.

2. Den mundtlige forhandling for undersøgerne, indsigelsesafdelingen og afdelingen for administrationen af varemærker og for juridiske spørgsmål er ikke offentlig.

3. Den mundtlige forhandling, herunder afsigelsen af afgørelsen, er offentlig ved annullationsafdelingen og appelkamrene, medmindre den pågældende afdeling træffer anden bestemmelse i tilfælde, hvor offentlighed ville kunne medføre alvorlige og urimelige ulemper, især for en part i sagen.

Artikel 78

Bevisoptagelse

1. Under sagsbehandlingen ved Harmoniseringskontoret kan bevisoptagelsen navnlig ske på følgende måder:

- a) afhøring af parterne
- b) indhentning af oplysninger
- c) fremlæggelse af dokumenter og bevismidler
- d) afhøring af vidner
- e) udtalelser fra sagkyndige
- f) skriftlige erklæringer, der er afgivet under ed eller på tro og love, eller som har tilsvarende virkning i henhold til lovgivningen i den stat, hvor de er afgivet.

2. Den afdeling, der har fået sagen forelagt, kan lade et af sine medlemmer foretage bevisoptagelsen.

3. Anser Harmoniseringskontoret det for påkrævet, at en part, et vidne eller en sagkyndig afgiver mundtlig forklaring, indkalder det den pågældende til at give møde for sig.

4. Parterne underrettes om afhøringen af et vidne eller en sagkyndig ved Harmoniseringskontoret. De har ret til at overvære afhøringen og stille spørgsmål til vidnet eller den sagkyndige.

Artikel 79

Tilstillelse af meddelelser

Harmoniseringskontoret tilstiller ex officio rette vedkommende alle afgørelser og indkaldelser samt de meddelelser, som får en frist til at løbe, eller som skal tilstilles i henhold til andre bestemmelser i denne forordning eller til gennemførelsesforordningen, eller hvis tilstillelse præsidenten for Harmoniseringskontoret har truffet bestemmelse om.

Artikel 80

Ophævelse eller tilbagekaldelse

1. Når Harmoniseringskontoret foretager en indførelse i registret eller vedtager en afgørelse, der er behæftet med en åbenlys procedurefejl, der er begået af Harmoniseringskontoret, sørger dette for at ophæve indførelsen eller tilbagekalde afgørelsen. Er der kun én part i sagen, og krænker indførelsen eller handlingen dennes rettigheder, foretages ophævelsen eller tilbagekaldelsen, selv om parten ikke er opmærksom på fejlen.

2. Den afdeling, der har foretaget indførelsen eller vedtaget afgørelsen, foretager ophævelsen eller tilbagekaldelsen i henhold til stk. 1 ex officio eller på anmodning af en af parterne i sagen. Ophævelsen eller tilbagekaldelsen foretages inden seks måneder

efter datoen for indførelsen i registret eller vedtagelsen af afgørelsen efter høring af parterne i sagen og eventuelle personer, der er indehavere af rettigheder til det pågældende EF-varemærke, og som er indført i registret.

3. Denne artikel er ikke til hinder for, at parterne kan indgive en klage i henhold til artikel 58 og 65, eller for, at man i den form og på de betingelser, der er fastsat i gennemførelsesforordningen, retter sproglige fejl eller indførelsesfejl og åbenlyse fejl i Harmoniseringskontorets afgørelser samt fejl begået af Harmoniseringskontoret ved registreringen af varemærket eller offentliggørelsen af registreringen.

Artikel 81

Restitutio in integrum

1. En ansøger eller indehaver af et EF-varemærke eller enhver anden part i en sag ved Harmoniseringskontoret, der trods iagttagelse af den efter omstændighederne fornødne omhu er blevet forhindret i over for Harmoniseringskontoret at overholde en frist, genindsættes på begæring i sine tidligere rettigheder, såfremt den manglende overholdelse af fristen i medfør af denne forordning har som direkte følge, at en ret eller et retsmiddel fortabes.

2. Begæringen skal indgives skriftligt inden to måneder fra hindringens ophør. Den ovenfor omhandlede undladelse skal bringes til ophør inden for samme frist. Begæringen kan kun antages inden for et år efter udløbet af den ikke overholdte frist. Er ansøgningen om fornyelse af registreringen ikke indgivet, eller fornyelsesgebyret ikke betalt, indeholdes den i artikel 47, stk. 3, tredje punktum, fastsatte yderligere frist på seks måneder i fristen på et år.

3. Begæringen skal begrundes og skal angive de omstændigheder, den støttes på. Den anses først for indgivet, når gebyret for genindsættelse i tidligere rettigheder er betalt.

4. Den afdeling, der er kompetent til at træffe afgørelse om undladelsen, træffer afgørelse om begæringen.

5. Bestemmelserne i denne artikel finder ikke anvendelse på de i stk. 2 samt de i artikel 41, stk. 1 og 3, og artikel 82 nævnte frister.

6. Når en ansøger eller en indehaver af et EF-varemærke genindsættes i sine tidligere rettigheder, kan den pågældende ikke gøre sine rettigheder gældende over for tredjemand, som i god tro har bragt varer i handelen eller præsteret tjenesteydelser under et tegn, som er identisk med eller ligner EF-varemærket, i perioden mellem tidspunktet for fortabelsen af retten til ansøgningen eller til EF-varemærket og tidspunktet for offentliggørelsen af afgørelsen om genindsættelse i denne ret.

7. Tredjemand, der kan gøre bestemmelserne i stk. 6 gældende, kan inden for en frist på to måneder regnet fra datoen for offentliggørelsen af afgørelsen om genindsættelse i rettighederne rejse tredjemandsindsigelse mod afgørelsen om indsættelse af ansøgeren eller indehaveren af et EF-varemærke i tidligere rettigheder.

8. Denne artikel indskrænker ikke en medlemsstats ret til at meddele restitutio in integrum med hensyn til frister, som er fastsat i denne forordning, og som skal overholdes i forhold til den pågældende stats myndigheder.

Artikel 82

Viderebehandling

1. En ansøger eller indehaver af et EF-varemærke eller enhver anden part i en sag ved Harmoniseringskontoret, der over for Harmoniseringskontoret har undladt at overholde en frist, kan på begæring opnå viderebehandling, såfremt undladelsen er bragt til ophør på tidspunktet for denne begæring. Begæringen om viderebehandling kan kun antages, hvis den indgives inden for to måneder efter udløbet af den ikke overholdte frist. Begæringen anses først for indgivet, når gebyret for viderebehandling er betalt.

2. Denne artikel finder ikke anvendelse på de frister, der er fastsat i artikel 25, stk. 3, artikel 27, artikel 29, stk. 1, artikel 33, stk. 1, artikel 36, stk. 2, artikel 41, artikel 42, artikel 47, stk. 3, artikel 60, artikel 62, artikel 65, stk. 5, artikel 81 og artikel 112, eller fristerne i denne artikel eller fristerne i gennemførelsesforordningen, ved påberåbelse efter indgivelse af ansøgningen af en prioritet i henhold til artikel 30, en udstillingsprioritet i henhold til artikel 33 eller en anciennitet i henhold til artikel 34.

3. Den afdeling, der er kompetent til at træffe afgørelse om undladelsen, træffer afgørelse om begæringen.

4. Imødekommer Harmoniseringskontoret begæringen, anses virkningerne af den manglende overholdelse af fristen for ikke at være indtrådt.

5. Afslår Harmoniseringskontoret begæringen, tilbagebetales gebyret.

Artikel 83

Henvi sning til almindelige retsgrundsætninger

I det omfang denne forordning, gennemførelsesforordningen, gebyrforordningen eller appelkamrenes forretningsorden ikke indeholder bestemmelser om sagsbehandlingen, tager Harmoniseringskontoret hensyn til de principper, der på dette område er almindelig anerkendt i medlemsstaterne.

Artikel 84

Betalingsforpligtelsers ophør

1. Harmoniseringskontorets krav på betaling af gebyr forældes efter fire år fra udgangen af det kalenderår, i hvilket gebyret forfaldt.

2. Krav mod Harmoniseringskontoret på tilbagebetaling af gebyrer eller af beløb, der ved betaling af et gebyr er betalt for meget, forældes efter fire år fra udgangen af det kalenderår, i hvilket kravet er opstået.

3. Den i stk. 1 og 2 omhandlede frist afbrydes i det i stk. 1 nævnte tilfælde ved en anmodning om betaling af gebyret, og i det i stk. 2 nævnte tilfælde ved en skriftlig og begrundet anmodning. Ved afbrydelsen begynder en ny forældelsesfrist straks at løbe; den udløber senest seks år efter udgangen af det kalenderår, i hvilket den oprindelige frist begyndte at løbe, medmindre der i mellemtiden er anlagt retssag til opfyldelse af kravet; i så fald udløber fristen tidligst et år efter, at dommen har fået retskraft.

AFDELING 2

Omkostninger

Artikel 85

Fordeling af omkostningerne

1. Den tabende part i en indsigelses-, fortabelses-, ugyldigheds- eller appelsag betaler de gebyrer, som er erlagt af den anden part, samt alle de nødvendige omkostninger i forbindelse med sagen, som den anden part har afholdt, herunder rejseudgifter, dagpenge og salær til en befuldmægtiget, rådgiver eller advokat, inden for rammerne af de beløb, som er fastsat for hver omkostningskategori, på de betingelser, der er fastsat i gennemførelsesforordningen, jf. dog bestemmelserne i artikel 119, stk. 6.

2. Indsigelsesafdelingen, annullationsafdelingen eller appelkammeret kan dog, hvis hver af parterne taber eller vinder sagen på et eller flere punkter, eller ud fra rimelighedshensyn, træffe afgørelse om en anden fordeling af omkostningerne.

3. Den part, som bringer en sag til ophør ved tilbagetagelse af EF-varemærkeansøgningen, indsigelsen, begæringen om fortabelse eller ugyldighed, eller klagen, ved ikke at forny registreringen af EF-varemærket eller ved at give afkald på det, betaler de gebyrer samt de omkostninger, som er afholdt af den anden part, på de betingelser, der er fastsat i stk. 1 og 2.

4. Finder indsigelsesafdelingen, annullationsafdelingen eller appelkammeret det ufornuddent at træffe afgørelse i sagen, er de frit stillet i deres afgørelse om sagsomkostningerne.

5. Er der mellem parterne ved indsigelsesafdelingen, annullationsafdelingen eller appelkammeret enighed om en anden fordeling af omkostningerne end den, der følger af de foregående stykker, træffer den pågældende afdeling afgørelse i overensstemmelse hermed.

6. Indsigelsesafdelingen, annullationsafdelingen eller appelkammeret fastsætter størrelsen af de omkostninger, der skal betales i medfør af de foregående stykker, når disse omkostninger er begrænset til de gebyrer, der betales til Harmoniseringskontoret, og til omkostningerne til repræsentation. I alle andre tilfælde fastsætter appelkammerets registreringskontor eller en af indsigelses- eller annullationsafdelingens ansatte på begæring størrelsen af de omkostninger, der skal tilbagebetales. Begæringen kan kun antages inden for to måneder regnet fra den dato, på hvilken den afgørelse, for hvilken der begæres omkostningsfastsættelse, er blevet endelig. Dette beløb kan på begæring indgivet inden for den fastsatte frist ændres ved en afgørelse

truffet af indsigelsesafdelingen, annullationsafdelingen eller appelkammeret.

Artikel 86

Tvangsfuldbyrdelse af afgørelser om fastsættelse af omkostninger

1. Enhver endelig afgørelse truffet af Harmoniseringskontoret om fastsættelse af sagsomkostninger kan tvangsfuldbyrdes.

2. Tvangsfuldbyrdelse sker efter de regler i den borgerlige retspleje, der gælder i den medlemsstat, på hvis område tvangsfuldbyrdelsen finder sted. Fuldbyrdelespåtegning skal efter en prøvelse, der kun omfatter ægtheden af det pågældende fuldbyrdelesgrundlag, påføres af den nationale myndighed, som hver medlemsstats regering udpeger hertil og anmelder til Harmoniseringskontoret og Domstolen.

3. Når disse formkrav er opfyldt på den pågældende parts begæring, kan denne lade tvangsfuldbyrdelsen udføre i overensstemmelse med den nationale lovgivning ved indbringelse direkte for den kompetente myndighed.

4. Tvangsfuldbyrdelsen kan kun udsættes, såfremt Domstolen har truffet afgørelse herom. Prøvelsen af fuldbyrdelesforanstaltningernes lovlighed falder dog inden for de nationale retters kompetence.

AFDELING 3

Underretning af offentligheden og af medlemsstaternes myndigheder

Artikel 87

EF-varemærkeregistret

Harmoniseringskontoret fører et register, der benævnes EF-varemærkeregistret, og som indeholder de oplysninger, hvis indførelse i registret er foreskrevet i denne forordning eller i gennemførelsesforordningen. Registret er offentligt tilgængeligt.

Artikel 88

Aktindsigt

1. Adgang til aktindsigt vedrørende EF-varemærkeansøgninger, som endnu ikke er bekendtgjort, kan kun opnås med ansøgerens samtykke.

2. Enhver, der godtgør, at ansøgeren har tilkendegivet, at han vil påberåbe sig EF-varemærket over for førstnævnte efter registreringen, kan få adgang til sagens akter inden bekendtgørelsen af ansøgningen og uden ansøgerens samtykke.

3. Efter bekendtgørelsen af EF-varemærkeansøgningen kan enhver på begæring få aktindsigt vedrørende den pågældende ansøgning og det pågældende varemærke.

4. Når der i medfør af stk. 2 eller 3 gives aktindsigt, kan visse dokumenter i akterne dog undtages herfra efter bestemmelserne i gennemførelsesforordningen.

Artikel 89

Regelmæssigt udkommende publikationer

Harmoniseringskontoret udgiver regelmæssigt

- a) en *EF-varemærketidende*, der indeholder de indførelser, der har fundet sted i EF-varemærkeregistret, samt andre oplysninger, hvis offentliggørelse er foreskrevet i denne forordning eller i gennemførelsesforordningen
- b) et *meddelelsesblad*, der indeholder almindelige meddelelser og oplysninger fra præsidenten for Harmoniseringskontoret samt andre oplysninger vedrørende denne forordning og dens gennemførelse.

Artikel 90

Administrativt samarbejde

Harmoniseringskontoret og medlemsstaternes retter eller andre kompetente myndigheder yder efter anmodning hinanden bistand ved at meddele oplysninger eller give adgang til sagsakter, medmindre denne forordning eller national lovgivning bestemmer andet. Giver Harmoniseringskontoret retter, anklagemyndigheder eller centrale myndigheder for industriel ejendomsret adgang til sagsakter, er denne adgang ikke underkastet begrænsningerne i artikel 88.

Artikel 91

Udveksling af publikationer

1. Harmoniseringskontoret og medlemsstaternes centrale myndigheder for industriel ejendomsret tilsender efter anmodning vederlagsfrit hinanden et eller flere eksemplarer af deres publikationer til de pågældende myndigheders eget brug.
2. Harmoniseringskontoret kan træffe aftaler om udveksling eller levering af publikationer.

AFDELING 4

Repræsentation

Artikel 92

Almindelige principper for repræsentation

1. Ingen er forpligtet til at lade sig repræsentere ved Harmoniseringskontoret, jf. dog stk. 2.
2. Fysiske og juridiske personer, der hverken har bopæl eller hovedsæde eller en regulær industriel eller kommerciel virksomhed i Fællesskabet, skal være repræsenteret ved Harmoniseringskontoret i overensstemmelse med artikel 93, stk. 1, i enhver sag, der behandles i henhold til denne forordning, med undtagelse af indgivelse af en ansøgning om registrering af et EF-varemærke, jf. dog stk. 3, andet punktum; der kan fastsættes yderligere undtagelser i gennemførelsesforordningen.
3. Fysiske og juridiske personer, der har bopæl eller hovedsæde eller en regulær industriel eller kommerciel virksomhed i

Fællesskabet, kan lade sig repræsentere ved Harmoniseringskontoret af en af deres ansatte. En ansat hos en af nærværende stykke omfattet juridisk person kan også repræsentere andre juridiske personer, der har økonomisk tilknytning til førstnævnte juridiske person, selv om disse andre juridiske personer hverken har bopæl eller hovedsæde eller en regulær industriel eller kommerciel virksomhed i Fællesskabet.

4. Det fastsættes nærmere i gennemførelsesforordningen, om og på hvilke betingelser en ansat, der optræder i sager for Harmoniseringskontoret, skal vedlægge akterne en underskrevet fuldmagt.

Artikel 93

Faglig repræsentation

1. Repræsentation af fysiske og juridiske personer ved Harmoniseringskontoret kan kun varetages af:

- a) en advokat med bestalling i en af medlemsstaterne, som har sit forretningssted i Fællesskabet, i det omfang han i denne stat kan give møde i varemærkesager
- b) personer, der er godkendt til at give møde i henhold til en af Harmoniseringskontoret ført liste. Det fastsættes nærmere i gennemførelsesforordningen, om og på hvilke betingelser befuldmægtigede, der optræder i sager for Harmoniseringskontoret, skal vedlægge akterne en underskrevet fuldmagt.

Befuldmægtigede, der optræder i sager for Harmoniseringskontoret, skal vedlægge akterne en underskrevet fuldmagt, der er nærmere beskrevet i gennemførelsesforordningen.

2. På listen over godkendte mødeberettigede kan opføres enhver fysisk person, der opfylder følgende betingelser:

- a) Han skal være statsborger i en af medlemsstaterne.
- b) Han skal have sit forretningssted eller ansættelsessted i Fællesskabet.
- c) Han skal være bemyndiget til at repræsentere fysiske eller juridiske personer i varemærkesager ved en medlemsstats centrale myndighed for industriel ejendomsret. Hvis bemyndigelsen i den pågældende stat ikke er betinget af særlige faglige kvalifikationer, skal den, der ansøger om opførelse på Harmoniseringskontorets liste, i mindst fem år regelmæssigt have optrådt i varemærkesager ved den pågældende stats centrale myndighed for industriel ejendomsret. Personer, hvis faglige kvalifikationer med hensyn til at repræsentere fysiske eller juridiske personer i varemærkesager ved en af medlemsstaternes centrale myndighed for industriel ejendomsret er officielt anerkendt i henhold til den pågældende stats forskrifter, skal dog ikke opfylde dette krav.

3. Opførelse på listen sker efter ansøgning, som skal vedlægges en attest fra den centrale myndighed for industriel ejendomsret i den pågældende medlemsstat, hvoraf det fremgår, at betingelserne i stk. 2 er opfyldt.

4. Præsidenten for Harmoniseringskontoret kan give dispensation fra:

- a) kravet i stk. 2, litra c), andet punktum, såfremt den, der ansøger om opførelse på listen, godtgør, at han ad anden vej har erhvervet de nødvendige kvalifikationer
- b) kravet i stk. 2, litra a), når særlige omstændigheder taler derfor.

5. Betingelserne for at slette en person af listen over godkendte mødeberettigede fastsættes i gennemførelsesforordningen.

AFSNIT X

KOMPETENCE OG RETSPLEJE I SØGSMÅL VEDRØRENDE EF-VAREMÆRKER

AFDELING 1

Anvendelse af forordning (EF) nr. 44/2001

Artikel 94

Anvendelse af forordning (EF) nr. 44/2001

1. Medmindre andet er fastsat i denne forordning, finder bestemmelserne i forordning (EF) nr. 44/2001 anvendelse på sager vedrørende EF-varemærker og ansøgninger om registrering af EF-varemærker samt på sager i forbindelse med litispens og indbyrdes sammenhængende krav vedrørende EF-varemærker og nationale varemærker.

2. For så vidt angår sager, der er et resultat af de i artikel 96 omhandlede søgsmål og modkrav:

- a) finder artikel 2, artikel 4, artikel 5, nr. 1), 3), 4) og 5), og artikel 31 i forordning (EF) nr. 44/2001 ikke anvendelse
- b) finder artikel 23 og 24 i forordning (EF) nr. 44/2001 anvendelse med de begrænsninger, der er fastsat i artikel 97, stk. 4, i nærværende forordning
- c) finder de bestemmelser i kapitel II i forordning (EF) nr. 44/2001, der gælder for personer, som har bopæl i en medlemsstat, ligeledes anvendelse på personer, som ikke har bopæl i nogen af medlemsstaterne, men som har et forretningssted i en af disse.

AFDELING 2

Retssager om krænkelse af EF-varemærker og om deres gyldighed

Artikel 95

EF-varemærkedomstole

1. Medlemsstaterne udpeger på deres områder det mindst mulige antal nationale retter i første og anden instans, i det

følgende benævnt »EF-varemærkedomstole«, som skal varetage de opgaver, der pålægges dem ved denne forordning.

2. Hver medlemsstat sender senest tre år efter ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 40/94 Kommissionen en liste over EF-varemærkedomstolene med angivelse af deres betegnelse og stedlige kompetence.

3. Ændringer i domstolenes antal, betegnelse eller stedlige kompetence, der foretages efter fremsendelsen af den i stk. 2 omhandlede liste, meddeles straks Kommissionen af den pågældende medlemsstat.

4. Kommissionen meddeler medlemsstaterne de i stk. 2 og 3 omhandlede oplysninger og offentliggør dem i *Den Europæiske Unions Tidende*.

5. Indtil en medlemsstat har fremsendt den i stk. 2 omhandlede liste, anlægges enhver sag, der er et resultat af et af de i artikel 96 omhandlede søgsmål eller modkrav, og med hensyn til hvilken den pågældende stats retter har kompetence i medfør af artikel 97, ved den ret i den pågældende stat, som ville have stedlig og saglig kompetence, hvis sagen vedrørte et nationalt varemærke, der er registreret i den pågældende stat.

Artikel 96

Kompetence med hensyn til krænkelse og gyldighed

EF-varemærkedomstolene har enekompetence til at afgøre:

- a) alle søgsmål vedrørende krænkelse af et EF-varemærke og — hvis national ret giver mulighed herfor — søgsmål vedrørende trussel om krænkelse af et EF-varemærke
- b) alle søgsmål til fastslåelse af, at der ikke foreligger krænkelse af et EF-varemærke, hvis national ret giver mulighed herfor
- c) alle søgsmål i anledning af de i artikel 9, stk. 3, andet punktum, omhandlede handlinger
- d) modkrav med påstand om EF-varemærkets fortabelse eller ugyldighed som omhandlet i artikel 100.

Artikel 97

International kompetence

1. Medmindre andet er fastsat i denne forordning eller i de bestemmelser i forordning (EF) nr. 44/2001, der finder anvendelse i henhold til artikel 94, anlægges de sager, der er et resultat af de i artikel 96 omhandlede søgsmål og modkrav, ved retterne i den medlemsstat, hvor sagsøgte har bopæl, eller, hvis han ikke har bopæl i nogen af medlemsstaterne, i den medlemsstat, hvor han har forretningssted.

2. Har sagsøgte hverken bopæl eller forretningssted i nogen af medlemsstaterne, anlægges disse sager ved retterne i den medlemsstat, hvor sagsøger har bopæl, eller, såfremt han ikke har bopæl i nogen af medlemsstaterne, i den medlemsstat, hvor han har forretningssted.

3. Har hverken sagsøgte eller sagsøger en sådan bopæl eller et sådant forretningssted, anlægges disse sager ved retterne i den medlemsstat, hvor Harmoniseringskontoret har sit hjemsted.

4. Uanset bestemmelserne i stk. 1 til 3:

- a) finder artikel 23 i forordning (EF) nr. 44/2001 anvendelse, hvis parterne aftaler, at en anden EF-varemærkedomstol skal have kompetence
- b) finder artikel 24 i forordning (EF) nr. 44/2001 anvendelse, hvis sagsøgte giver møde for en anden EF-varemærkedomstol.

5. De sager, der er et resultat af de i artikel 96 omhandlede søgsmål og modkrav, kan, bortset fra søgsmål til fastslåelse af, at der ikke foreligger krænkelse af et EF-varemærke, ligeledes anlægges ved retterne i den medlemsstat, hvor krænkelsen er begået, eller hvor der er risiko for krænkelse, eller hvor en handling som omhandlet i artikel 9, stk. 3, andet punktum, er begået.

Artikel 98

Kompetenceområde

1. En EF-varemærkedomstol, der har kompetence i medfør af artikel 97, stk. 1 til 4, er kompetent med hensyn til:

- a) krænkelse af EF-varemærker, der er begået, eller som der er risiko for i en af medlemsstaterne
- b) de i artikel 9, stk. 3, andet punktum, omhandlede handlinger, som er begået i en af medlemsstaterne.

2. En EF-varemærkedomstol, der har kompetence i medfør af artikel 97, stk. 5, er kun kompetent med hensyn til handlinger, der er begået, eller som der er risiko for i den medlemsstat, hvor denne ret er beliggende.

Artikel 99

Formodning om gyldighed — realitetsindsigelse

1. EF-varemærkedomstolene anser et EF-varemærke for gyldigt, medmindre dets gyldighed af sagsøgte anfægtes med et modkrav om fortabelse eller ugyldighed.

2. Et EF-varemærkes gyldighed kan ikke anfægtes under et søgsmål til fastslåelse af, at der ikke foreligger krænkelse.

3. I de i artikel 96, litra a) og c), omhandlede søgsmål kan en påstand om EF-varemærkets fortabelse eller ugyldighed, som fremsættes på anden måde end som et modkrav, fremsættes,

såfremt sagsøgte påberåber sig, at EF-varemærket kunne erklæres fortabt på grund af manglende brug eller ugyldigt på grund af en sagsøgte tilkommende ældre rettighed.

Artikel 100

Modkrav

1. Modkrav med påstand om varemærkets fortabelse eller ugyldighed kan kun fremsættes på grundlag af de i denne forordning fastsatte fortabelses- eller ugyldighedsgrunde.

2. En EF-varemærkedomstol afviser et modkrav om fortabelse eller ugyldighed, såfremt Harmoniseringskontoret allerede har truffet endelig afgørelse i en sag vedrørende samme spørgsmål mellem de samme parter.

3. Fremsættes modkravet under en retssag, som varemærkeindehaveren ikke allerede er part i, underrettes han derom og kan intervenere i retssagen i overensstemmelse med betingelserne i den nationale lovgivning.

4. Den EF-varemærkedomstol, ved hvilken der er fremsat modkrav med påstand om et EF-varemærkes fortabelse eller ugyldighed, meddeler Harmoniseringskontoret datoen for fremsættelsen af modkravet. Dette indfører oplysningen herom i EF-varemærkeregistret.

5. Artikel 57, stk. 2-5, finder anvendelse.

6. Såfremt en EF-varemærkedomstol har truffet en endelig afgørelse om et modkrav med påstand om et EF-varemærkes fortabelse eller ugyldighed, fremsendes en genpart af afgørelsen til Harmoniseringskontoret. Enhver kan anmode om oplysninger herom. Harmoniseringskontoret indfører en henvisning til afgørelsen i EF-varemærkeregistret på de vilkår, der er fastsat i gennemførelsesforordningen.

7. Den EF-varemærkedomstol, som skal afgøre et modkrav om EF-varemærkets fortabelse eller ugyldighed, kan på begæring af indehaveren af EF-varemærket og efter at have hørt de øvrige parter udsætte sagens behandling og opfordre sagsøgte til inden for en af domstolen fastsat frist at indgive begæring til Harmoniseringskontoret om EF-varemærkets fortabelse eller ugyldighed. Indgives begæringen ikke inden for den fastsatte frist, optages sagen til fortsat behandling; modkravet anses for frafaldet. Artikel 104, stk. 3, finder anvendelse.

Artikel 101

Lovvalg

1. EF-varemærkedomstolene anvender bestemmelserne i denne forordning.

2. I alle spørgsmål, der ikke henhører under forordningens anvendelsesområde, anvender EF-varemærkedomstolen sin nationale ret, herunder sin internationale privatret.

3. Medmindre andet er fastsat i denne forordning, anvender en EF-varemærkedomstol de retsplejeregler, der gælder for sager af samme art vedrørende et nationalt varemærke i den medlemsstat, hvor den er beliggende.

Artikel 102

Sanktioner

1. Såfremt en EF-varemærkedomstol finder, at sagsøgte har krænket eller truet med at krænke et EF-varemærke, udsteder den et forbud mod, at sagsøgte krænker eller truer med at krænke EF-varemærket, medmindre der er særlige grunde til at undlade dette. Den træffer ligeledes i henhold til den nationale lovgivning foranstaltninger, som tager sigte på at sikre overholdelsen af dette forbud.

2. I øvrigt anvender EF-varemærkedomstolen lovgivningen, herunder den internationale privatret, i den medlemsstat, hvor krænkelserne er begået, eller hvor der har været risiko for krænkelse.

Artikel 103

Foreløbige, herunder sikrende retsmidler

1. De foreløbige, herunder sikrende retsmidler, der er fastsat i en medlemsstats lovgivning for et nationalt varemærke, kan kræves foretaget for et EF-varemærke eller en ansøgning om registrering af et EF-varemærke af denne stats retslige myndigheder, herunder EF-varemærkedomstolene, selv om en EF-varemærkedomstol i en anden medlemsstat i medfør af denne forordning er kompetent til at afgøre selve sagen.

2. En EF-varemærkedomstol, der er kompetent i medfør af artikel 97, stk. 1, 2, 3 eller 4, er desuden kompetent til at anordne anvendelse af foreløbige, herunder sikrende retsmidler, der, efter en eventuelt nødvendig procedure for anerkendelse og fuldbyrdelse i overensstemmelse med afsnit III i forordning (EF) nr. 44/2001, har virkning på enhver medlemsstats område. Denne ret er enekompetent.

Artikel 104

Særlige regler om konnekse sager

1. En EF-varemærkedomstol, der skal afgøre et søgsmål som omhandlet i artikel 96, bortset fra søgsmål til fastslåelse af, at der ikke foreligger krænkelse, udsætter sagen, medmindre der er særlige årsager til at fortsætte sagens behandling, enten ex officio efter at have hørt parterne eller på anmodning af en af parterne og efter at have hørt de øvrige parter, såfremt der ved en anden EF-varemærkedomstol allerede er fremsat et modkrav, hvorved EF-varemærkets gyldighed bestrides, eller der til Harmoniseringskontoret er indgivet begæring om varemærkets fortabelse eller ugyldighed.

2. Harmoniseringskontoret udsætter sin behandling af en begæring om varemærkets fortabelse eller ugyldighed, medmindre der er særlige årsager til at fortsætte sagens behandling, enten

ex officio efter at have hørt parterne eller på anmodning af en af parterne og efter at have hørt de øvrige parter, såfremt der ved en EF-varemærkedomstol allerede er fremsat et modkrav, hvorved EF-varemærkets gyldighed bestrides. Hvis en af parterne i sagen for EF-varemærkedomstolen anmoder om det, kan domstolen dog udsætte sagen efter at have hørt de øvrige parter i sagen. Harmoniseringskontoret fortsætter i så fald behandlingen af begæringen.

3. Udsætter EF-varemærkedomstolen sagens behandling, kan den anordne anvendelse af foreløbige, herunder sikrende retsmidler, for det tidsrum, udsættelsen varer.

Artikel 105

Kompetence for EF-varemærkedomstole i anden instans — anke

1. Retsafgørelser truffet af en EF-varemærkedomstol i første instans i forbindelse med de sager, der er et resultat af de i artikel 96 omhandlede søgsmål og modkrav, kan indbringes for en EF-varemærkedomstol i anden instans.

2. Betingelserne for anke til en EF-varemærkedomstol i anden instans følger den nationale lovgivning i den medlemsstat, på hvis område denne domstol er beliggende.

3. For så vidt angår retsafgørelser, der træffes af EF-varemærkedomstole i anden instans, gælder de nationale regler om yderligere anke.

AFDELING 3

Andre søgsmål vedrørende EF-varemærker

Artikel 106

Supplerende bestemmelser om kompetence for andre nationale domstole end EF-varemærkedomstole

1. Inden for den medlemsstat, hvis retter er kompetente i henhold til artikel 94, stk. 1, anlægges alle andre sager end dem, der er omhandlet i artikel 96, ved den ret, som ville have stedlig og saglig kompetence i søgsmål vedrørende nationale varemærker, der er registreret i den pågældende stat.

2. Såfremt ingen ret i henhold til artikel 94, stk. 1, samt stk. 1 i nærværende artikel har kompetence til at afgøre et søgsmål, der ikke er omhandlet i artikel 96, men som vedrører et EF-varemærke, kan dette søgsmål indbringes for retterne i den medlemsstat, hvor Harmoniseringskontoret har sit hjemsted.

Artikel 107

Forpligtelse for de nationale retter

En national ret, som behandler andre søgsmål vedrørende et EF-varemærke end dem, der er omhandlet i artikel 96, skal betragte varemærket som gyldigt.

AFDELING 4

Overgangsbestemmelse

Artikel 108

Overgangsbestemmelse vedrørende anvendelsen af forordning (EF) nr. 44/2001

De bestemmelser i forordning (EF) nr. 44/2001, der finder anvendelse i henhold til de foregående artikler, har kun virkning for en medlemsstat i den tekst til nævnte forordning, der er gældende for den pågældende medlemsstat på et givet tidspunkt.

AFSNIT XI

INDVIRKNING PÅ MEDLEMSSTATERNES RETSREGLER

AFDELING 1

Søgsmål om krænkelse af flere varemærker

Artikel 109

Litispændens og indbyrdes sammenhængende krav i søgsmål om krænkelse af EF-varemærker og nationale varemærker

1. Når krav vedrørende krænkelse, der har samme genstand og hviler på samme retsgrundlag, fremsættes mellem de samme parter for retterne i forskellige medlemsstater, det ene på grundlag af et EF-varemærke og det andet på grundlag af et nationalt varemærke:

- a) skal den ret, ved hvilken sagen er anlagt sidst, ex officio erklære sig inkompetent til fordel for den ret, ved hvilken sagen er anlagt først, såfremt de pågældende varemærker er identiske og gælder for varer eller tjenesteydelser af samme art. Den ret, som herefter skulle erklære sig inkompetent, kan udsætte afgørelsen, såfremt den anden rets kompetence bestrides
- b) kan den ret, for hvilken sagen er anlagt sidst, udsætte sagen, såfremt de pågældende varemærker er identiske og gælder for varer eller tjenesteydelser af lignende art, samt såfremt de anfægtede varemærker ligner hinanden og gælder for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art.

2. Den ret, ved hvilken der anlægges søgsmål om krænkelse af et EF-varemærke, afviser sagen, hvis der er afsagt endelig dom vedrørende de samme forhold i en sag mellem de samme parter om krænkelse af et nationalt varemærke, som er identisk med EF-varemærket, og som gælder for varer eller tjenesteydelser af samme art.

3. Den ret, ved hvilken der anlægges søgsmål om krænkelse af et nationalt varemærke, afviser sagen, hvis der er afsagt endelig dom vedrørende de samme forhold i en sag mellem de samme parter om krænkelse af et EF-varemærke, som er identisk med det nationale varemærke, og som gælder for varer eller tjenesteydelser af samme art.

4. Stk. 1, 2 og 3 finder ikke anvendelse på foreløbige, herunder sikrende retsmidler.

AFDELING 2

Forbud mod brug af EF-varemærker i medfør af medlemsstaternes retsregler

Artikel 110

Forbud mod brug af EF-varemærker

1. Medmindre andet er fastsat, berører denne forordning ikke retten i henhold til medlemsstaternes lovgivning til at anfægte brug af et yngre EF-varemærke som følge af krænkelse af ældre rettigheder som omhandlet i artikel 8 eller artikel 53, stk. 2. Anfægtelse som følge af krænkelse af ældre rettigheder som omhandlet i artikel 8, stk. 2 og 4, kan dog ikke længere finde sted, hvis indehaveren af den ældre rettighed i henhold til artikel 54, stk. 2, ikke længere kan begære EF-varemærket kendt ugyldigt.

2. Medmindre andet er fastsat, berører denne forordning ikke retten til på grundlag af en medlemsstats civilret, forvaltningsret eller strafferet eller på grundlag af EF-retsregler at anlægge søgsmål med henblik på at få nedlagt forbud mod brugen af et EF-varemærke, for så vidt brugen af et nationalt varemærke kan forbydes i medfør af den pågældende medlemsstats retsregler eller i medfør af EF-retten.

Artikel 111

Ældre rettigheder, som kun har lokal betydning

1. Indehaveren af en ældre ret, som kun har lokal betydning, kan modsætte sig brugen af EF-varemærket inden for det område, hvor denne ret er beskyttet, såfremt den pågældende medlemsstats lovgivning tillader det.

2. Stk. 1 finder dog ikke anvendelse, hvis indehaveren af en ældre ret inden for det område, hvor denne ret er beskyttet, i fem på hinanden følgende år har tålt brugen af EF-varemærket med kendskab til denne brug, medmindre ansøgningen om registrering af EF-varemærket er indgivet i ond tro.

3. Indehaveren af EF-varemærket kan ikke modsætte sig brugen af den i stk. 1 omhandlede ret, uanset om denne ret ikke længere kan gøres gældende mod EF-varemærket.

AFDELING 3

Overgang til ansøgning om registrering som nationalt varemærke

Artikel 112

Begæring om national sagsbehandling

1. Ansøgeren eller indehaveren af et EF-varemærke kan indgive en begæring om at lade sin ansøgning eller sit EF-varemærke overgå til en ansøgning om registrering som nationalt varemærke:

- a) for så vidt ansøgningen om registrering af EF-varemærket er afslået, tilbagetaget eller anses for tilbagetaget
- b) for så vidt EF-varemærket ikke længere har retsvirkning.

2. Overgang finder ikke sted:

- a) hvis EF-varemærkeindehaverens ret er erklæret fortabt som følge af manglende brug af dette varemærke, medmindre EF-varemærket i den medlemsstat, for hvilken der begæres overgang, har været brugt på en sådan måde, at det ifølge den pågældende medlemsstats lovgivning anses for reel brug
- b) hvis overgangen har til formål at opnå beskyttelse i en medlemsstat, hvor der ifølge en afgørelse truffet af Harmoniseringskontoret eller en national ret foreligger en registreringshindring for det EF-varemærke, der søges registreret, eller en fortabelses- eller ugyldighedsgrund mod det registrerede EF-varemærke.

3. For den nationale ansøgning, der er resultatet af overgangen af et EF-varemærke eller en EF-varemærkeansøgning, gælder i den berørte medlemsstat ansøgningsdatoen for det pågældende EF-varemærke eller prioritetsdatoen for den pågældende ansøgning, og i givet fald den anciennitet for et i denne stat eksisterende varemærke, der påberåbes i medfør af artikel 34 eller 35.

4. Såfremt en EF-varemærkeansøgning anses for tilbagetaget, tilsender Harmoniseringskontoret ansøgeren en meddelelse, der giver den pågældende en frist på tre måneder fra datoen for denne meddelelse til at indgive en begæring om overgang.

5. Såfremt EF-varemærkeansøgningen tilbagetages, eller EF-varemærkets retsvirkning ophører, fordi det er tilbagekaldt, eller fordi registreringen ikke er blevet fornyet, indgives begæringen om overgang inden for en frist på tre måneder fra den dag, hvor EF-varemærkeansøgningen blev tilbagetaget, eller hvor EF-varemærkets retsvirkning ophører.

6. Afslås EF-varemærkeansøgningen ved en afgørelse truffet af Harmoniseringskontoret, eller ophører EF-varemærkets retsvirkning som følge af en afgørelse truffet af Harmoniseringskontoret eller en EF-varemærkedomstol, skal begæringen om overgang indgives inden for en frist på tre måneder fra den dag, hvor denne afgørelse får retskraft.

7. Virkningen af artikel 32 ophører, hvis begæringen ikke indgives inden for den fastsatte frist.

Artikel 113

Indgivelse, offentliggørelse og videresendelse af begæringen om overgang

1. Begæring om overgang indgives til Harmoniseringskontoret og angiver de medlemsstater, i hvilke der ønskes foretaget sagsbehandling med henblik på registrering af et nationalt varemærke. Begæringen anses først for indgivet, når gebyret for overgang er betalt.

2. Såfremt EF-varemærkeansøgningen er bekendtgjort, indføres begæringens modtagelse i EF-varemærkeregistret, og begæringen bekendtgøres.

3. Harmoniseringskontoret undersøger, om den begærede overgang opfylder kravene i denne forordning, særlig artikel 112, stk. 1, 2, 4, 5 og 6, og stk. 1 i denne artikel, og formkravene i gennemførelsesforordningen. Er disse betingelser opfyldt, videresender Harmoniseringskontoret begæringen om overgang til myndighederne for industriel ejendomsret i de i begæringen angivne medlemsstater.

Artikel 114

Formkrav i forbindelse med overgang

1. Enhver central myndighed for industriel ejendomsret, til hvilken begæringen om overgang er videresendt, kan af Harmoniseringskontoret få alle yderligere oplysninger om denne begæring, såfremt de kan gøre det muligt for denne myndighed at træffe afgørelse om det nationale varemærke, som er en følge af overgangen.

2. En EF-varemærkeansøgning eller et EF-varemærke, som er videresendt i henhold til artikel 113, må ikke underkastes formkrav i den nationale lovgivning, som afviger fra kravene i denne forordning eller i gennemførelsesforordningen eller yderligere formkrav.

3. Den centrale myndighed for industriel ejendomsret, som begæringen er sendt til, kan inden for en frist, som ikke må være under to måneder, kræve, at ansøgeren:

- a) betaler det nationale ansøgningsgebyr
- b) indleverer en oversættelse til et af den pågældende stats officielle sprog af begæringen og dennes bilag
- c) angiver en valgt adresse i den pågældende stat
- d) vedlægger en gengivelse af varemærket i det antal eksemplarer, der ønskes af den pågældende stat.

AFSNIT XII

HARMONISERINGSKONTORET

AFDELING 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 115

Retlig status

1. Harmoniseringskontoret er et fællesskabsorgan. Det har status som juridisk person.

2. Harmoniseringskontoret har i hver medlemsstat den videstgående rets- og handleevne, som i henhold til vedkommende stats lovgivning tillægges juridiske personer; det kan i særdeleshed erhverve og afhænde fast ejendom og løsøre og optræde som part i retssager.

3. Harmoniseringskontoret repræsenteres af sin præsident.

Artikel 116

Ansatte

1. Vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, i det følgende benævnt »vedtægten«, og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber samt de efter fælles aftale mellem Fællesskabernes institutioner vedtagne gennemførelsesordninger til disse bestemmelser gælder for Harmoniseringskontorets ansatte bortset fra medlemmerne af appelkamrene, for hvilke artikel 136 gælder.

2. Bortset fra de i artikel 125 nævnte tilfælde udøver Harmoniseringskontoret over for de ansatte de beføjelser, som i vedtægten og i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte er tilagt den enkelte institution.

Artikel 117

Privilegier og immuniteter

Protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter finder anvendelse på Harmoniseringskontoret.

Artikel 118

Ansvar og hæftelse

1. Harmoniseringskontorets ansvar i kontraktforhold bestemmes af den lovgivning, der finder anvendelse på den pågældende aftale.

2. De Europæiske Fællesskabers Domstol har kompetence til at træffe afgørelse i henhold til voldgiftsbestemmelser, som indeholdes i aftaler indgået af Harmoniseringskontoret.

3. For så vidt angår ansvar uden for kontraktforhold skal Harmoniseringskontoret i overensstemmelse med de almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer, erstatte skader forvoldt af dens afdelinger eller af dens ansatte under udøvelsen af deres hverv.

4. Domstolen har kompetence til at afgøre tvister vedrørende de i stk. 3 omhandlede skadeserstatninger.

5. De ansattes personlige ansvar over for Harmoniseringskontoret fastsættes i den vedtægt eller de ansættelsesvilkår, der gælder for dem.

Artikel 119

Sprog

1. Ansøgningen om registrering af et EF-varemærke indgives på et af Det Europæiske Fællesskabs officielle sprog.

2. Harmoniseringskontorets sprog er engelsk, fransk, italiensk, spansk og tysk.

3. Ansøgeren skal angive et andet af Harmoniseringskontorets sprog, som han indvilliger i anvendelsen af som eventuelt behandlingssprog i indsigelses-, fortabelses- eller ugyldigheds-sager.

Er ansøgningen ikke indgivet på et af Harmoniseringskontorets sprog, skal Harmoniseringskontoret sørge for oversættelsen af ansøgningen som beskrevet i artikel 26, stk. 1, til det af ansøgeren angivne sprog.

4. Angår Harmoniseringskontorets sagsbehandling kun EF-varemærkeansøgeren, anvender Harmoniseringskontoret det sprog, på hvilket ansøgningen om registrering af EF-varemærket er indgivet. Er ansøgningen ikke indgivet på et af Harmoniseringskontorets sprog, kan Harmoniseringskontoret sende skriftlige meddelelser til ansøgeren på det andet sprog, som denne har angivet i ansøgningen.

5. Indsigelse eller begæring om et EF-varemærkes fortabelse eller ugyldighed indgives på et af Harmoniseringskontorets sprog.

6. Hvis det sprog, der efter stk. 5 er valgt til indsigelsen eller begæringen om fortabelse eller ugyldighed, er det sprog, EF-varemærkeansøgningen er indgivet på, eller det andet sprog, der blev angivet ved ansøgningens indgivelse, er dette sprog behandlingsproget.

Hvis det sprog, der efter stk. 5 er valgt til indsigelsen eller begæringen om fortabelse eller ugyldighed, hverken er det sprog, varemærkeansøgningen er indgivet på, eller det andet sprog, der blev angivet ved ansøgningens indgivelse, skal indsigeren eller den, der indgiver begæring om EF-varemærkets fortabelse eller ugyldighed, for egen regning fremskaffe en oversættelse af indsigelsen eller begæringen enten til varemærkeansøgningens sprog, hvis dette er et af Harmoniseringskontorets sprog, eller til det andet sprog, der blev angivet ved varemærkeansøgningens indgivelse; oversættelsen skal indgives inden for en frist, som fastsættes i gennemførelsesforordningen. Behandlingsproget er derefter det sprog, som oversættelsen foreligger på.

7. Parterne i indsigelses-, fortabelses-, ugyldigheds- og appelsager kan træffe aftale om at anvende et andet af Det Europæiske Fællesskabs officielle sprog som behandlingsprog.

Artikel 120

Offentliggørelser og indførelser i registret

1. En ansøgning om registrering af et EF-varemærke som beskrevet i artikel 26, stk. 1, og alle andre oplysninger, som skal offentliggøres ifølge denne forordning eller gennemførelsesforordningen, offentliggøres på alle Det Europæiske Fællesskabs officielle sprog.

2. Alle indførelser i EF-varemærkeregistret udfærdiges på alle Det Europæiske Fællesskabs officielle sprog.

3. I tvivlstilfælde lægges det af Harmoniseringskontorets sprog til grund, som EF-varemærkeansøgningen er indgivet på. Hvis ansøgningen er indgivet på et af Det Europæiske Fællesskabs officielle sprog, som ikke er Harmoniseringskontorets sprog, lægges den tekst, der er affattet på det andet sprog, som ansøgeren har angivet, til grund.

Artikel 121

Det oversættelsesarbejde, der er nødvendigt, for at Harmoniseringskontoret kan fungere, udføres af Oversættelsescentret for Den Europæiske Unions Organer.

*Artikel 122***Legalitetskontrol**

1. Kommissionen fører tilsyn med lovligheden af de af Harmoniseringskontorets præsidents handlinger, for hvilke der ikke i fællesskabsretten findes nogen legalitetskontrol foretaget af et andet organ, samt af de handlinger, der foretages af det budgetudvalg, som er oprettet under Harmoniseringskontoret i henhold til artikel 138.

2. Den forlanger de i stk. 1 nævnte handlinger, der måtte være retsstridige, ændret eller tilbagekaldt.

3. Enhver af de i stk. 1 omhandlede udtrykkelige eller stiltiende handlinger kan forelægges for Kommissionen af enhver medlemsstat eller enhver tredjemand, som umiddelbart og individuelt berøres deraf, med henblik på prøvelse af denne handlings lovlighed. Sagen skal forelægges for Kommissionen inden for en frist på en måned at regne fra den dag, da vedkommende for første gang fik kendskab til den pågældende handling. Kommissionen træffer afgørelse inden for en frist på tre måneder. Foreligger der ingen afgørelse inden udløbet af denne frist, anses sagen for stiltiende afvist.

*Artikel 123***Aktindsigt**

1. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter ⁽¹⁾ finder anvendelse på Harmoniseringskontorets dokumenter.

2. Administrationsrådet vedtager gennemførelsesbestemmelserne for forordning (EF) nr. 1049/2001 for så vidt angår nærværende forordning.

3. Der kan klages til ombudsmanden over de beslutninger, som Harmoniseringskontoret træffer efter artikel 8 i forordning (EF) nr. 1049/2001, eller de kan indbringes for Domstolen efter bestemmelserne i traktatens artikel 195 og 230.

*AFDELING 2***Ledelsen af harmoniseringskontoret***Artikel 124***Præsidentens beføjelser**

1. Ledelsen af Harmoniseringskontoret påhviler præsidenten.

⁽¹⁾ EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43.

2. Til dette formål har præsidenten særlig følgende opgaver og beføjelser:

- a) Han træffer alle de fornødne foranstaltninger til sikring af Harmoniseringskontorets funktion, herunder indførelse af interne administrative bestemmelser og offentliggørelse af meddelelser og cirkulærer.
- b) Han kan forelægge Kommissionen forslag til ændring af denne forordning, gennemførelsesforordningen, appelkamrenes forretningsorden, gebyrforordningen samt alle øvrige bestemmelser om EF-varemærker efter at have hørt administrationsrådet samt, for så vidt angår gebyrforordningen og de budgetmæssige bestemmelser i denne forordning, Budgetudvalget.
- c) Han opstiller et overslag over Harmoniseringskontorets indtægter og udgifter og gennemfører budgettet.
- d) Han forelægger hvert år Kommissionen, Europa-Parlamentet og administrationsrådet en aktivitetsrapport.
- e) Han udøver over for de ansatte de i artikel 116, stk. 2, fastsatte beføjelser.
- f) Han kan delegere sine beføjelser.

3. Præsidenten bistås af en eller flere vicepræsidenter. Er præsidenten fraværende eller forhindret, træder en vicepræsident i hans sted i overensstemmelse med den af administrationsrådet fastsatte procedure.

*Artikel 125***Udnævnelse af overordnede tjenestemænd**

1. Præsidenten for Harmoniseringskontoret udnævnes af Rådet på grundlag af en af administrationsrådet opstillet liste bestående af højst tre ansøgere. Han kan afsættes af Rådet efter forslag fra administrationsrådet.

2. Præsidenten udnævnes for et tidsrum på højst fem år. Genudnævnelse kan finde sted.

3. Harmoniseringskontorets vicepræsident eller vicepræsidenter udnævnes og afsættes i overensstemmelse med den i stk. 1 fastlagte fremgangsmåde efter høring af præsidenten.

4. Rådet udøver disciplinær myndighed over de i stk. 1 og 3 nævnte tjenestemænd.

AFDELING 3

Administrationsrådet

Artikel 126

Oprettelse og beføjelser

1. Der oprettes et administrationsråd under Harmoniseringskontoret. Administrationsrådet har de nedenfor anførte beføjelser, uden at dette indskrænker de beføjelser, som tillægges Budgetudvalget i femte afdeling — budget og finanskontrol.
2. Administrationsrådet opstiller de i artikel 125 omhandlede lister over ansøgere.
3. Det rådgiver præsidenten inden for Harmoniseringskontorets kompetenceområde.
4. Det høres inden vedtagelse af direktiverne angående den undersøgelse, Harmoniseringskontoret foretager, samt i de øvrige i denne forordning fastsatte tilfælde.
5. Det kan afgive udtalelser og anmode præsidenten og Kommissionen om oplysninger, hvis det finder det påkrævet.

Artikel 127

Sammensætning

1. Administrationsrådet består af en repræsentant for hver af medlemsstaterne og en repræsentant for Kommissionen samt af deres suppleanter.
2. Administrationsrådets medlemmer kan lade sig bistå af rådgivere eller sagkyndige inden for de grænser, der er fastsat i dets forretningsorden.

Artikel 128

Formandskab

1. Administrationsrådet vælger blandt sine medlemmer en formand og en næstformand. Næstformanden træder uden videre i formandens sted, når denne har forfald.
2. Formanden og næstformanden vælges for tre år. Genvalg kan finde sted.

Artikel 129

Møder

1. Administrationsrådet indkaldes af formanden.
2. Præsidenten for Harmoniseringskontoret deltager i forhandlingerne, medmindre administrationsrådet træffer anden bestemmelse.
3. Administrationsrådet holder ordinært møde en gang om året; i øvrigt kan det indkaldes på foranledning af formanden eller på begæring af Kommissionen eller en tredjedel af medlemsstaterne.

4. Administrationsrådet fastsætter selv sin forretningsorden.

5. Administrationsrådet træffer sine beslutninger med simpelt flertal blandt medlemsstaternes repræsentanter. Til de beslutninger, som administrationsrådet er kompetent til at træffe ifølge artikel 125, stk. 1 og 3, kræves dog et flertal på tre fjerdedele af medlemsstaternes repræsentanter. I begge tilfælde har hver medlemsstat én stemme.

6. Administrationsrådet kan opfordre observatører til at deltage i sine møder.

7. Administrationsrådets sekretariatsforretninger varetages af Harmoniseringskontoret.

AFDELING 4

Gennemførelse af sagsbehandling

Artikel 130

Beføjelser

Følgende skal have beføjelse til at træffe afgørelser i forbindelse med den i denne forordning foreskrevne sagsbehandling:

- a) undersøgerne
- b) indsigelsesafdelingerne
- c) afdelingen for administration af varemærker og for juridiske spørgsmål
- d) annullationsafdelingerne
- e) appelkamrene.

Artikel 131

Undersøgere

Undersøgerne har beføjelse til på Harmoniseringskontorets vegne at træffe afgørelser om ansøgninger om registrering af EF-varemærker, herunder afgørelser i de spørgsmål, der er omhandlet i artikel 36, 37 og 68, medmindre en indsigelsesafdeling er kompetent hertil.

Artikel 132

Indsigelsesafdelinger

1. Under indsigelsesafdelingerne henhører afgørelser om indsigelser mod ansøgninger om registrering af EF-varemærker.
2. Indsigelsesafdelingerne træffer afgørelse i en afdeling bestående af tre medlemmer. Mindst et af medlemmerne skal være retskyndigt. I visse særlige tilfælde, som fastsættes i gennemførelsesforordningen, træffes der afgørelse af et enkelt medlem.

*Artikel 133***Afdeling for administration af varemærker og for juridiske spørgsmål**

1. Under afdelingen for administration af varemærker og for juridiske spørgsmål henhører afgørelser, som kræves i henhold til denne forordning, og som ikke henhører under en undersøger, en indsigelsesafdeling eller en annullationsafdeling. Under denne afdeling henhører navnlig afgørelser vedrørende indførelse af oplysninger i EF-varemærkeregistret.
2. Den fører endvidere den i artikel 93 omhandlede liste over godkendte mødeberettigede.
3. Afdelingens afgørelser træffes af ét medlem.

*Artikel 134***Annullationsafdelinger**

1. Under annullationsafdelingerne henhører afgørelser vedrørende begæringer om et EF-varemærkes fortabelse eller ugyldighed.
2. Annullationsafdelingerne træffer afgørelse i en afdeling bestående af tre medlemmer. Mindst et af medlemmerne skal være retskyndigt. I visse særlige tilfælde, som fastsættes i gennemførelsesforordningen, træffes der afgørelse af et enkelt medlem.

*Artikel 135***Appelkamre**

1. Det henhører under appelkamrene at pådømme klager over afgørelser truffet af undersøgerne, indsigelsesafdelingerne, afdelingen for administration af varemærker og for juridiske spørgsmål og annullationsafdelingerne.
2. Appelkamrene træffer afgørelse i et kammer bestående af tre medlemmer. Mindst to af medlemmerne skal være retskyndige. I visse særlige tilfælde træffes der afgørelse i et udvidet kammer under forsæde af præsidenten for appelkamrene eller af et enkelt medlem, som skal være retskyndigt.
3. Ved fastlæggelsen af, hvilke særlige sager der henhører under det udvidede kammer, bør der tages hensyn til sagens juridiske problemer, dens betydning eller særlige omstændigheder i øvrigt, der tilsiger det. Sådanne sager kan indbringes for det udvidede kammer af:
 - a) den appelkammerinstans, der er nedsat i henhold til kamrenes forretningsorden, jf. artikel 162, stk. 3, eller
 - b) det kammer, der behandler sagen.

4. Det udvidede kammeres sammensætning og reglerne for, hvorledes sager indbringes herfor, fastlægges i overensstemmelse med kamrenes forretningsorden, jf. artikel 162, stk. 3.

5. Ved fastlæggelsen af, hvilke særlige sager der henhører under et enkelt medlem, bør der tages hensyn til, om sagen ikke rejser juridiske eller faktiske problemer, om den konkrete sag er af begrænset betydning, eller om der ikke foreligger særlige omstændigheder i øvrigt. Afgørelsen om henvisning af en sag til et enkelt medlem i de nævnte tilfælde træffes af det kammer, der behandler sagen. De nærmere enkeltheder fastlægges i kamrenes forretningsorden, jf. artikel 162, stk. 3.

*Artikel 136***Appelkamrenes medlemmers uafhængighed**

1. Præsidenten for appelkamrene og formændene for de enkelte kamre udnævnes for et tidsrum på fem år efter den i artikel 125 omhandlede procedure for udnævnelse af præsidenten for Harmoniseringskontoret. De kan i deres embedsperiode kun fratages deres hverv, hvis vægtige grunde taler herfor, og hvis Domstolen på begæring af den institution, der har udnævnt dem, træffer afgørelse herom. Genudnævnelse af præsidenten for appelkamrene og formændene for de enkelte kamre kan finde sted for yderligere fem år, eller indtil de går på pension, hvis pensionsalderen nås i løbet af det nye tidsrum.

Præsidenten for appelkamrene har blandt andet administrative og organisatoriske beføjelser og skal især:

- a) som omhandlet i artikel 162, stk. 3, i forretningsordenen for kamrene føre forsædet i det appelkammerorgan, der skal fastlægge reglerne for arbejdet og dets tilrettelæggelse i kamrene
- b) gennemføre dette organs afgørelser
- c) tildele et kammer sager på grundlag af de objektive kriterier, som appelkammerorganet har fastsat
- d) fremsende oplysninger til præsidenten for Harmoniseringskontoret om kamrenes finansielle udgiftsbehov med henblik på udarbejdelse af et udgiftsoverslag.

Præsidenten for appelkamrene fungerer som formand for det udvidede kammer.

Nærmere bestemmelser fastsættes i kamrenes forretningsorden, jf. artikel 162, stk. 3.

2. Medlemmerne af appelkamrene udnævnes for et tidsrum på fem år af administrationsrådet. Genudnævnelse kan finde sted for yderligere fem år, eller indtil den pågældende går på pension, hvis pensionsalderen nås i løbet af det nye tidsrum.

3. Medlemmerne af appelkamrene kan kun fratages deres hverv, hvis vægtige grunde taler herfor, og hvis Domstolen på begæring af administrationsrådet efter henstilling fra præsidenten for appelkamrene og efter at have hørt formanden for det kammer, som medlemmet tilhører, træffer afgørelse herom.

4. Præsidenten for, formændene for og medlemmerne af appelkamrene er uafhængige. De er ikke ved deres afgørelser bundet af nogen instrukser.

5. Præsidenten for, formændene for og medlemmerne af appelkamrene må ikke være undersøgere eller medlemmer af indsigelsesafdelingerne, Afdelingen for Administration af Varemærker og EF-design og for Afdelingen for Juridiske Spørgsmål eller annullationsafdelingerne.

Artikel 137

Inhabilitet

1. Undersøgerne og medlemmerne af de under Harmoniseringskontoret oprettede afdelinger og af appelkamrene må ikke deltage i behandlingen af en sag, i hvilken de har en personlig interesse, eller hvori de tidligere har deltaget som repræsentant for en af parterne. To af de tre medlemmer af en indsigelsesafdeling må ikke have deltaget i behandlingen af varemærkeansøgningen. Medlemmerne af annullationsafdelingerne må ikke deltage i behandlingen af en sag, hvis de har taget del i den endelige afgørelse i denne sag som led i proceduren for registrering af varemærket eller som led i indsigelsesproceduren. Medlemmerne af appelkamrene må ikke deltage i behandlingen af en klage, hvis de har taget del i den afgørelse, som er genstand for klage.

2. Mener et medlem af en afdeling eller af et appelkammer, at han af en af de i stk. 1 nævnte grunde eller af anden grund ikke kan deltage i behandlingen af en sag, underretter han afdelingen eller kammeret herom.

3. Enhver part, der mener, at en undersøger eller et medlem af en afdeling eller af et appelkammer er inhabilt af en af de grunde, der er nævnt i stk. 1, eller at den pågældendes upartiskhed i øvrigt kan drages i tvivl, kan gøre indsigelse mod, at den pågældende deltager i sagens behandling. Inhabilitetsindsigelsen afvises, når den pågældende part, vidende om at grundlaget for indsigelsen foreligger, har foretaget proceshandling. Indsigelsen kan ikke støttes på en undersøgers eller et medlems nationalitet.

4. Afdelingerne og appelkamrene træffer i de i stk. 2 og 3 nævnte tilfælde afgørelse uden deltagelse af det pågældende medlem. Ved denne afgørelse indtræder suppleanten for det medlem, som mener ikke at kunne deltage i behandlingen, eller mod hvem indsigelsen er rettet, i medlemmets sted i afdelingen eller kammeret.

AFDELING 5

Budget og finanskontrol

Artikel 138

Budgetudvalget

1. Der oprettes et budgetudvalg under Harmoniseringskontoret. Budgetudvalget har de beføjelser, som tillægges det i denne afdeling samt i artikel 38, stk. 4.

2. Artikel 126, stk. 6, artikel 127 og 128 samt artikel 129, stk. 1 til 4 og stk. 6 og 7, finder tilsvarende anvendelse på Budgetudvalget.

3. Budgetudvalget træffer sine beslutninger med simpelt flertal blandt medlemsstaternes repræsentanter. Til de beslutninger, som Budgetudvalget er kompetent til at træffe ifølge artikel 38, stk. 4, artikel 140, stk. 3, og artikel 143, kræves dog et flertal på tre fjerdedele blandt medlemsstaternes repræsentanter. I begge tilfælde har medlemsstaterne hver én stemme.

Artikel 139

Budget

1. Alle Harmoniseringskontorets indtægter og udgifter anslås for hvert regnskabsår og opføres på dettes budget; regnskabsåret falder sammen med kalenderåret.

2. Indtægter og udgifter på budgettet skal balancere.

3. De budgetterede indtægter består, foruden af eventuelle andre indtægter, af provenuet af de gebyrer, der skal betales på grundlag af gebyrforordningen, af provenuet af de gebyrer, der skal betales på grundlag af den i artikel 140 i denne forordning nævnte Madridprotokol i forbindelse med en international registrering, hvori Det Europæiske Fællesskab er designeret, samt af andre beløb, der erlægges til de kontraherende parter i Madridprotokollen, af provenuet af de gebyrer, der skal betales i henhold til Genèveaftalen, jf. artikel 106c i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design ⁽¹⁾, i forbindelse med en international registrering, hvori Det Europæiske Fællesskab er designeret, samt af andre beløb, der erlægges til de kontraherende parter i Genèveaftalen, og, i det omfang det er nødvendigt, af et tilskud fra De Europæiske Fællesskabers almindelige budget, Kommissionens budgetsektion, over en særlig budgetpost.

Artikel 140

Opstilling af budgettet

1. Præsidenten opstiller en gang om året et overslag over Harmoniseringskontorets indtægter og udgifter for det kommende regnskabsår og fremsender senest den 31. marts hvert år dette samt en stillingsfortegnelse til Budgetudvalget.

⁽¹⁾ EFT L 3 af 5.1.2002, s. 1.

2. Såfremt der i budgetoverslaget opereres med et tilskud fra Fællesskabet, sender Budgetudvalget straks dette overslag til Kommissionen, som sender det til Fællesskabernes budgetmyndighed. Kommissionen kan til budgetoverslaget føje en udtalelse indeholdende et afvigende overslag.

3. Budgetudvalget vedtager budgettet, som ligeledes omfatter Harmoniseringskontorets stillingsfortegnelse. Såfremt budgetoverslaget omfatter et tilskud fra Fællesskabernes almindelige budget, tilpasses Harmoniseringskontorets budget i givet fald.

Artikel 141

Revision og kontrol

1. Der indføres en intern revision i Harmoniseringskontoret, som skal udføres under overholdelse af de gældende internationale regler. Den interne revisor, der udpeges af præsidenten, er over for denne ansvarlig for, at systemerne og procedurerne til gennemførelse af Harmoniseringskontorets budget fungerer tilfredsstillende.

2. Den interne revisor rådgiver præsidenten med hensyn til risikostyring ved at afgive uafhængige udtalelser om kvaliteten af forvaltnings- og kontrolsystemerne og ved at fremsætte henstillinger til forbedring af betingelserne for gennemførelsen af transaktionerne og til fremme af en forsvarlig økonomisk forvaltning.

3. Det er den anvisningsberettigedes ansvar at indføre de interne kontrolsystemer og -procedurer, der er nødvendige for udførelsen af hans opgaver.

Artikel 142

Revision af regnskabet

1. Præsidenten fremsender senest den 31. marts hvert år regnskabet over alle Harmoniseringskontorets indtægter og udgifter i det forløbne regnskabsår til Kommissionen, Europa-Parlamentet, Budgetudvalget og Revisionsretten. Revisionsretten reviderer regnskabet i henhold til artikel 248 i traktaten.

2. Budgetudvalget meddeler præsidenten for Harmoniseringskontoret decharge for gennemførelsen af budgettet.

Artikel 143

Finansielle bestemmelser

Budgetudvalget vedtager efter udtalelse fra Kommissionen og Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber de interne finansielle bestemmelser, hvori navnlig specificeres reglerne for opstilling og gennemførelse af Harmoniseringskontorets budget. De finansielle bestemmelser skal, i det omfang det er foreneligt med Harmoniseringskontorets særlige karakter, bygge på de finansforordninger, der er vedtaget for andre organer, som Fællesskabet har oprettet.

Artikel 144

Gebyrforordningen

1. I gebyrforordningen fastsættes især gebyrernes størrelse og opkrævning.

2. Gebyrernes størrelse skal fastsættes på en sådan måde, at provenuet heraf i princippet sikrer, at Harmoniseringskontorets budget balancerer.

3. Gebyrforordningen vedtages og ændres efter den fremgangsmåde, der henvises til i artikel 163, stk. 2.

AFSNIT XIII

INTERNATIONAL REGISTRERING AF VAREMÆRKER

AFDELING 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 145

De gældende bestemmelser

Medmindre andet er fastsat i dette afsnit, finder denne forordning med dets tilhørende gennemførelsesforordninger anvendelse på alle ansøgninger om international registrering, der indgives i henhold til protokollen til Madridarrangementet om den internationale registrering af varemærker, der blev vedtaget i Madrid den 27. juni 1989 (herefter benævnt henholdsvis »internationale ansøgninger« og »Madridprotokollen«), og som er baseret på en ansøgning om et EF-varemærke eller på et EF-varemærke samt på registreringer af varemærker, hvor Det Europæiske Fællesskab er designeret i det internationale register, der føres af Det Internationale Bureau under Verdensorganisationen for Intellectuel Ejendomsret (i det følgende benævnt henholdsvis: »international registrering« og »Det Internationale Bureau«).

AFDELING 2

International registrering på grundlag af en ansøgning om et EF-varemærke eller på grundlag af et EF-varemærke

Artikel 146

Indgivelse af en international ansøgning

1. Internationale ansøgninger, jf. artikel 3 i Madridprotokollen, der er baseret på en ansøgning om et EF-varemærke eller på et EF-varemærke, skal indgives til Harmoniseringskontoret.

2. Dersom en international ansøgning indgives, før det varemærke, som skal danne grundlaget for den internationale registrering, er blevet registreret som EF-varemærke, skal den, der ansøger om international registrering, oplyse, hvorvidt den internationale registrering skal baseres på en ansøgning om eller en registrering af et EF-varemærke. Dersom den internationale registrering skal baseres på et EF-varemærke, så snart dette er

blevet registreret, anses den internationale ansøgning for modtaget af Harmoniseringskontoret på EF-varemærkets registreringsdato.

Artikel 147

Den internationale ansøgnings form og indhold

1. Den internationale ansøgning indgives på et af Det Europæiske Fællesskabs officielle sprog ved hjælp af en blanket, der stilles til disposition af Harmoniseringskontoret. Medmindre ansøgeren anfører andet på blanketten ved indgivelsen af den internationale ansøgning, foregår korrespondancen mellem Harmoniseringskontoret og ansøgeren på det sprog, som ansøgningen er indgivet på, ved hjælp af en standardformular.

2. Hvis den internationale ansøgning er affattet på et sprog, som ikke er et af de sprog, der er tilladt i henhold til Madridprotokollen, skal ansøgeren angive et andet sprog blandt de tilladte. Harmoniseringskontoret vil benytte dette andet sprog ved fremlæggelsen af den internationale ansøgning for Det Internationale Bureau.

3. Når den internationale ansøgning er affattet på et andet sprog end et af dem, der er tilladt i forbindelse med internationale ansøgninger i henhold til Madridprotokollen, kan ansøgeren stille en oversættelse af fortegnelsen over varerne eller tjenesteydelserne til disposition på det sprog, som skal benyttes ved fremlæggelsen af den internationale ansøgning for Det Internationale Bureau i medfør af stk. 2.

4. Harmoniseringskontoret fremsender hurtigst muligt den internationale ansøgning til Det Internationale Bureau.

5. Ved indgivelse af en international ansøgning erlægges der et gebyr til Harmoniseringskontoret. I det i artikel 146, stk. 2, andet punktum, nævnte tilfælde forfalder gebyret til betaling på registreringsdatoen for EF-varemærket. Ansøgningen anses ikke for indgivet, før gebyret er betalt.

6. Den internationale ansøgning skal opfylde de betingelser, der er fastsat i gennemførelsesforordningen.

Artikel 148

Notering i sagsakten og i registret

1. Datoen og nummeret på den internationale registrering, der er baseret på en EF-varemærkeansøgning, skal noteres i ansøgningsakterne. Dersom ansøgningen resulterer i et EF-varemærke, skal datoen og nummeret på den internationale registrering indføres i registret.

2. Datoen og nummeret på en international registrering, der er baseret på et EF-varemærke, skal indføres i registret.

Artikel 149

Begæring om »territorial udstrækning« fremsat efter den internationale registrering

En begæring om territorial udstrækning — jf. artikel 3ter, stk. 2, i Madridprotokollen — der fremsættes efter den internationale

registrering, kan indgives via Harmoniseringskontoret. Begæringen indgives på det sprog, hvorpå den internationale ansøgning er affattet i henhold til artikel 147.

Artikel 150

Internationale gebyrer

Gebyrer, der skal erlægges til Det Internationale Bureau i henhold til Madridprotokollen, skal indbetales direkte til bureauet.

AFDELING 3

International registrering, hvor Det Europæiske Fællesskab er designeret

Artikel 151

Virkninger af international registrering, hvor Det Europæiske Fællesskab er designeret

1. Enhver international registrering, hvor Det Europæiske Fællesskab er designeret, skal fra registreringsdatoen, jf. artikel 3, stk. 4, i Madridprotokollen, eller fra den dato, hvor Det Europæiske Fællesskab efterfølgende blev designeret, jf. artikel 3ter, stk. 2, i Madridprotokollen, have den samme virkning som en EF-varemærkeansøgning.

2. Hvis der ikke er meddelt afslag, jf. artikel 5, stk. 1 og 2, i Madridprotokollen, eller dersom et afslag er blevet tilbagekaldt, har den internationale registrering af et varemærke, hvor Det Europæiske Fællesskab er designeret, samme virkning — regnet fra den under stk. 1 nævnte dato — som registreringen af et EF-varemærke.

3. Med henblik på anvendelsen af artikel 9, stk. 3, gælder, at en bekendtgørelse af de oplysninger, der er omhandlet i artikel 152, stk. 1, i forbindelse med en international registrering, hvor Det Europæiske Fællesskab er designeret, træder i stedet for en bekendtgørelse af en EF-varemærkeansøgning, og at en bekendtgørelse af de oplysninger, der er omhandlet i artikel 152, stk. 2, træder i stedet for en bekendtgørelse af registreringen af et EF-varemærke.

Artikel 152

Bekendtgørelse

1. Harmoniseringskontoret skal bekendtgøre registreringsdatoen for et varemærke, hvor Det Europæiske Fællesskab er designeret, jf. artikel 3, stk. 4, i Madridprotokollen, eller den dato, hvor Det Europæiske Fællesskab efterfølgende er blevet designeret, jf. artikel 3ter, stk. 2, i Madridprotokollen, og bekendtgøre, hvilket sprog der er benyttet i den internationale ansøgning, og hvilket andet sprog ansøgeren har anført, samt bekendtgøre det

internationale registreringsnummer og den dato, hvor en sådan registrering er blevet bekendtgjort i den tidende, som Det Internationale Bureau offentliggør, og det skal bekendtgøre en kopi af varemærket samt numrene på de klasser af varer og tjenesteydelser, som ansøgningen om beskyttelse vedrører.

2. Er der ikke blevet meddelt afslag på beskyttelse af en international registrering, hvor Det Europæiske Fællesskab er designeret, jf. artikel 5, stk. 1 og 2, i Madridprotokollen, eller hvis et afslag er blevet tilbagekaldt, skal Harmoniseringskontoret bekendtgøre dette sammen med det internationale registreringsnummer og i givet fald den dato, hvor en sådan registrering er blevet bekendtgjort i den tidende, som Det Internationale Bureau offentliggør.

Artikel 153

Anciennitet

1. Ansøgere om en international registrering, hvor Det Europæiske Fællesskab er designeret, kan i den internationale ansøgning påberåbe sig den anciennitet, der knytter sig til et ældre varemærke, der er registreret i en medlemsstat, herunder et varemærke, der er registreret i Benelux-landene, eller til et ældre varemærke, der er registreret i henhold til et internationalt arrangement, der har virkning i en medlemsstat, jf. artikel 34.

2. Indehavere af en international registrering, hvor Det Europæiske Fællesskab er designeret, kan fra den dato, hvor virkningerne af en sådan registrering er bekendtgjort, jf. artikel 152, stk. 2, over for Harmoniseringskontoret påberåbe sig den anciennitet, der knytter sig til et ældre varemærke, der er registreret i en medlemsstat, herunder et varemærke, der er registreret i Benelux-landene, eller til et ældre varemærke, der er registreret i henhold til et internationalt arrangement, der har virkning i en medlemsstat, jf. artikel 35. Harmoniseringskontoret underretter Det Internationale Bureau herom.

Artikel 154

Undersøgelse af absolutte hindringer for registrering

1. Internationale registreringer, hvor Det Europæiske Fællesskab er designeret, skal gøres til genstand for en undersøgelse af absolutte hindringer for registrering på samme måde som EF-varemærkeansøgninger.

2. Beskyttelse af en international registrering må ikke afslås, før indehaveren af den internationale registrering har haft lejlighed til at give afkald på eller begrænse beskyttelsen for Det Europæiske Fællesskabs vedkommende eller har haft lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger.

3. Afslag på beskyttelse træder i stedet for afslag på en EF-varemærkeansøgning.

4. Dersom beskyttelse af en international registrering afslås ved en endelig afgørelse i henhold til denne artikel, eller dersom indehaveren af den internationale registrering har givet afkald på beskyttelse for Det Europæiske Fællesskabs vedkommende, jf. stk. 2, tilbagebetaler Harmoniseringskontoret indehaveren af

den internationale registrering en del af det individuelle gebyr, der fastsættes i henhold til gennemførelsesforordningen.

Artikel 155

Søgning

1. Når Harmoniseringskontoret har modtaget en meddelelse om en international registrering, hvor Det Europæiske Fællesskab er designeret, udarbejder det en EF-søgningsrapport, jf. artikel 38, stk. 1.

2. Så snart Harmoniseringskontoret har modtaget en meddelelse om en international registrering, hvor Det Europæiske Fællesskab er designeret, sender det en genpart heraf til den centrale myndighed for industriel ejendomsret i hver af de medlemsstater, der har meddelt Harmoniseringskontoret, at de vil foretage søgning i egne varemærkeregistre, jf. artikel 38, stk. 2.

3. Artikel 38, stk. 3-6, finder tilsvarende anvendelse.

4. Harmoniseringskontoret underretter indehavere af ældre EF-varemærker eller EF-varemærkeansøgninger, der er nævnt i EF-søgningsrapporten, om, at den internationale registrering, hvor Det Europæiske Fællesskab er designeret, er blevet bekendtgjort, jf. artikel 152, stk. 1.

Artikel 156

Indsigelse

1. Der kan over for en international registrering, hvor Det Europæiske Fællesskab er designeret, rejses indsigelse på samme måde som over for en bekendtgjort EF-varemærkeansøgning.

2. Indsigelse skal gøres gældende inden for en frist på tre måneder, som begynder at løbe seks måneder efter bekendtgørelsesdatoen, jf. artikel 152, stk. 1. Indsigelse anses ikke for rejst, før indsigelsesgebyret er blevet betalt.

3. Afslag på beskyttelse træder i stedet for afslag på en EF-varemærkeansøgning.

4. Dersom beskyttelse af en international registrering afslås ved en endelig afgørelse i henhold til denne artikel, eller dersom indehaveren af den internationale registrering — forud for den endelige afgørelse i henhold til denne artikel — har givet afkald på beskyttelse for Det Europæiske Fællesskabs vedkommende, tilbagebetaler Harmoniseringskontoret indehaveren af den internationale registrering en del af det individuelle gebyr, der fastsættes i henhold til gennemførelsesforordningen.

Artikel 157

Erstatning af et EF-varemærke med en international registrering

Harmoniseringskontoret skal efter anmodning indføre en meddelelse i registret om, at et EF-varemærke anses for erstattet af en international registrering, jf. artikel 4bis i Madridprotokollen.

*Artikel 158***Ugyldiggørelse af virkningerne af en international registrering**

1. Virkningerne af en international registrering, hvor Det Europæiske Fællesskab er designeret, kan erklæres for ugyldige.

2. En begæring om ugyldiggørelse af virkningerne af en international registrering, hvor Det Europæiske Fællesskab er designeret, træder i stedet for en begæring om, at et EF-varemærke erklæres fortabt, jf. artikel 51, eller ugyldigt, jf. artikel 52 eller artikel 53.

*Artikel 159***Omdannelse af designering af Det Europæiske Fællesskab via en international registrering til en national varemærkeansøgning eller til designering af medlemsstaterne**

1. Dersom designering af Det Europæiske Fællesskab via en international registrering er blevet afslået eller ikke længere har virkning, kan indehaveren af den internationale registrering anmode om, at designeringen af Det Europæiske Fællesskab omdannes:

- a) til en national varemærkeansøgning, jf. artikel 112, 113 og 114, eller
- b) til designering af en medlemsstat, der er part i Madridprotokollen eller Madridarrangementet om den internationale registrering af varemærker, der blev vedtaget i Madrid den 14. april 1891, som revideret og ændret (i det følgende benævnt »Madridarrangementet«), såfremt det på den dato, hvor anmodningen om omdannelse fremsættes, er muligt at designere denne medlemsstat direkte på grundlag af Madridprotokollen eller Madridarrangementet. Artikel 112, 113 og 114 finder anvendelse.

2. En national varemærkeansøgning eller en designering af en medlemsstat, der er part i Madridprotokollen eller Madridarrangementet, som er resultatet af omdannelse af en designering af Det Europæiske Fællesskab via en international registrering, får virkning i den pågældende medlemsstat fra datoen for den internationale registrering, jf. artikel 3, stk. 4, i Madridprotokollen, eller fra den dato, hvor beskyttelsen blev udstrakt til at omfatte Det Europæiske Fællesskab, jf. artikel 3ter, stk. 2, i Madridprotokollen, hvis udstrækningen fandt sted efter den internationale registrering, eller fra den prioritetsdato, der er tillagt denne registrering, og i givet fald med den varemærkeanciennitet i vedkommende stat, der påberåbes i henhold til artikel 153.

3. En begæring om omdannelse skal bekendtgøres.

*Artikel 160***Brug af et internationalt registreret varemærke**

Med henblik på anvendelsen af artikel 15, stk. 1, artikel 42, stk. 2, artikel 51, stk. 1, litra a), og artikel 57, stk. 2, træder

bekendtgørelsesdatoen, jf. artikel 152, stk. 2, i stedet for registreringsdatoen ved fastsættelsen af den dato, fra hvilken der skal gøres reel brug inden for Fællesskabet af det internationalt registrerede varemærke, hvor Det Europæiske Fællesskab er designeret.

*Artikel 161***Omdannelse**

1. Med forbehold af stk. 2 finder de bestemmelser, der gælder for EF-varemærkeansøgninger anvendelse med de fornødne tilpasninger på begæringer om en international registrerings omdannelse til en EF-varemærkeansøgning, jf. artikel 9quinquies i Madridprotokollen.

2. Dersom en begæring om omdannelse vedrører en international registrering, hvor Det Europæiske Fællesskab er designeret, og som har været genstand for bekendtgørelse, jf. artikel 152, stk. 2, finder artikel 37–42 ikke anvendelse.

AFSNIT XIV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER*Artikel 162***EF-gennemførelsesbestemmelser**

1. Gennemførelsesbestemmelserne til denne forordning fastsættes i en gennemførelsesforordning.

2. Foruden de i de foranstående artikler nævnte gebyrer opkræves der gebyrer for nedennævnte ydelser som nærmere anført i gennemførelsesforordningen:

- a) for sen indbetaling af registreringsgebyret
- b) udstedelse af genparter af registreringsbeviset
- c) indførelse i registret af en licens eller anden ret vedrørende et EF-varemærke
- d) indførelse i registret af en licens eller anden ret vedrørende en EF-varemærkeansøgning
- e) slettelse i registret af en licens eller anden ret
- f) ændring af et registreret EF-varemærke
- g) levering af en registerudskrift
- h) aktindsigt
- i) udstedelse af genparter af dokumenter
- j) udstedelse af bekræftede genparter af ansøgningen
- k) meddelelse af oplysninger fra akterne
- l) ændring af sagsomkostningsfastsættelsen.

3. Gennemførelsesforordningen og appelkamrenes forretningsorden vedtages og ændres efter den fremgangsmåde, der henvises til i artikel 163, stk. 2.

Artikel 163

Nedsættelse af et udvalg og procedure for vedtagelse af gennemførelsesforordningen

1. Kommissionen bistås af et udvalg, benævnt »Udvalget vedrørende Gebyrer, Gennemførelsesbestemmelser og Sagsbehandling for Appelkamrene ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)«.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF.

Perioden i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.

Artikel 164

Overensstemmelse med andre bestemmelser i fællesskabsretten

Bestemmelserne i forordning (EF) nr. 510/2006, særlig artikel 14, berøres ikke af denne forordning.

Artikel 165

Bestemmelser i forbindelse med udvidelsen af Fællesskabet

1. Fra datoen for tiltrædelsen af Bulgarien, Tjekkiet, Estland, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Malta, Polen, Rumænien, Slovenien og Slovakiet (i det følgende benævnt »ny(e) medlemsstat(er)«) omfatter et EF-varemærke, der er registreret, eller for hvilket der er indgivet ansøgning i henhold til denne forordning inden de respektive tiltrædelsesdatoer, også disse medlemsstater for at have samme retsvirkninger overalt inden for Fællesskabet.

2. Registreringen af et EF-varemærke, for hvilket der er indgivet ansøgning på tiltrædelsesdatoen, må ikke afslås på grundlag af nogen af de absolutte hindringer for registrering, der er nævnt i artikel 7, stk. 1, såfremt disse hindringer ville finde anvendelse udelukkende på grund af en ny medlemsstats tiltrædelse.

3. Såfremt en ansøgning om registrering af et EF-varemærke er indgivet inden for seks måneder inden tiltrædelsesdatoen, kan der rejses indsigelse i medfør af artikel 41, hvis et ældre

varemærke eller en anden ældre rettighed, jf. artikel 8, var erhvervet i en ny medlemsstat inden tiltrædelsen, såfremt erhvervelsen er sket i god tro, og ansøgningsdatoen eller, hvor dette er relevant, prioritetsdagen eller datoen for erhvervelsen i den nye medlemsstat af det ældre varemærke eller den anden ældre rettighed er tidligere end ansøgningsdatoen eller, hvor dette er relevant, prioritetsdagen for det EF-varemærke, der er ansøgt om.

4. Et EF-varemærke som omhandlet i stk. 1 kan ikke erklæres ugyldigt:

- a) i henhold til artikel 52 på grund af en ny medlemsstats tiltrædelse
- b) i henhold til artikel 53, stk. 1 og 2, hvis den ældre nationale rettighed var registreret, ansøgt om eller erhvervet inden tiltrædelsesdatoen.

5. Brug af et EF-varemærke som omhandlet i stk. 1 kan forbydes i medfør af artikel 110 og 111, såfremt et ældre varemærke eller en anden ældre rettighed var registreret, ansøgt om eller erhvervet i den nye medlemsstat i god tro forud for nævnte stats tiltrædelsesdato, eller, hvor dette er relevant, har en prioritetsdato, der er tidligere end den pågældende stats tiltrædelsesdato.

Artikel 166

Ophævelse

Forordning (EF) nr. 40/94, som ændret ved de i bilag I anførte retsakter, ophæves.

Henvisninger til den ophævede forordning gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag II.

Artikel 167

Ikrafttræden

1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

2. Medlemsstaterne sætter de foranstaltninger i kraft, der er nødvendige i henhold til artikel 95 og 114, inden for en frist på tre år efter ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 40/94.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 26. februar 2009.

På Rådets vegne

I.LANGER

Formand

BILAG I

**Ophævet forordning med liste over ændringer
(jf. artikel 166)**

Rådets forordning (EF) nr. 40/94
(EFT L 11 af 14.1.1994, s. 1)

Rådets forordning (EF) nr. 3288/94
(EFT L 349 af 31.12.1994, s. 83)

Rådets forordning (EF) nr. 807/2003
(EUT L 122 af 16.5.2003, s. 36)

udelukkende bilag III, nr. 48

Rådets forordning (EF) nr. 1653/2003
(EUT L 245 af 29.9.2003, s. 36)

Rådets forordning (EF) nr. 1992/2003
(EUT L 296 af 14.11.2003, s. 1)

Rådets forordning (EF) nr. 422/2004
(EUT L 70 af 9.3.2004, s. 1)

Rådets forordning (EF) nr. 1891/2006
(EUT L 386 af 29.12.2006, s. 14)

udelukkende artikel 1

Bilag II, del 4 C I, i tiltrædelsesakten af 2003
(EUT L 236 af 23.9.2003, s. 342)

Bilag III, nr. 1.I, i tiltrædelsesakten af 2005
(EUT L 157 af 21.6.2005, s. 231)

BILAG II

Sammenligningstabel

Forordning (EF) nr. 40/94	Nærværende forordning
Artikel 1 til 14	Artikel 1 til 14
Artikel 15, stk. 1	Artikel 15, stk. 1, første afsnit
Artikel 15, stk. 2, indledning	Artikel 15, stk. 1, andet afsnit, indledning
Artikel 15, stk. 2, litra a)	Artikel 15, stk. 1, andet afsnit, litra a)
Artikel 15, stk. 2, litra b)	Artikel 15, stk. 1, andet afsnit, litra b)
Artikel 15, stk. 3	Artikel 15, stk. 2
Artikel 16 til 36	Artikel 16 til 36
Artikel 37	—
Artikel 38	Artikel 37
Artikel 39	Artikel 38
Artikel 40	Artikel 39
Artikel 41	Artikel 40
Artikel 42	Artikel 41
Artikel 43	Artikel 42
Artikel 44	Artikel 43
Artikel 44a	Artikel 44
Artikel 45 til 48	Artikel 45 til 48
Artikel 48a	Artikel 49
Artikel 49	Artikel 50
Artikel 50	Artikel 51
Artikel 51	Artikel 52
Artikel 52	Artikel 53
Artikel 53	Artikel 54
Artikel 54	Artikel 55
Artikel 55	Artikel 56
Artikel 56	Artikel 57
Artikel 57	Artikel 58
Artikel 58	Artikel 59
Artikel 59	Artikel 60
Artikel 60	Artikel 61
Artikel 60a	Artikel 62
Artikel 61	Artikel 63
Artikel 62	Artikel 64
Artikel 63	Artikel 65
Artikel 64	Artikel 66
Artikel 65	Artikel 67
Artikel 66	Artikel 68
Artikel 67	Artikel 69
Artikel 68	Artikel 70
Artikel 69	Artikel 71
Artikel 70	Artikel 72
Artikel 71	Artikel 73
Artikel 72	Artikel 74

Forordning (EF) nr. 40/94	Nærværende forordning
Artikel 73	Artikel 75
Artikel 74	Artikel 76
Artikel 75	Artikel 77
Artikel 76	Artikel 78
Artikel 77	Artikel 79
Artikel 77a	Artikel 80
Artikel 78	Artikel 81
Artikel 78a	Artikel 82
Artikel 79	Artikel 83
Artikel 80	Artikel 84
Artikel 81	Artikel 85
Artikel 82	Artikel 86
Artikel 83	Artikel 87
Artikel 84	Artikel 88
Artikel 85	Artikel 89
Artikel 86	Artikel 90
Artikel 87	Artikel 91
Artikel 88	Artikel 92
Artikel 89	Artikel 93
Artikel 90	Artikel 94
Artikel 91	Artikel 95
Artikel 92	Artikel 96
Artikel 93	Artikel 97
Artikel 94, stk. 1, indledning	Artikel 98, stk. 1, indledning
Artikel 94, stk. 1, første led	Artikel 98, stk. 1, litra a)
Artikel 94, stk. 1, andet led	Artikel 98, stk. 1, litra b)
Artikel 94, stk. 2	Artikel 98, stk. 2
Artikel 95	Artikel 99
Artikel 96	Artikel 100
Artikel 97	Artikel 101
Artikel 98	Artikel 102
Artikel 99	Artikel 103
Artikel 100	Artikel 104
Artikel 101	Artikel 105
Artikel 102	Artikel 106
Artikel 103	Artikel 107
Artikel 104	Artikel 108
Artikel 105	Artikel 109
Artikel 106	Artikel 110
Artikel 107	Artikel 111
Artikel 108	Artikel 112
Artikel 109	Artikel 113
Artikel 110	Artikel 114
Artikel 111	Artikel 115
Artikel 112	Artikel 116
Artikel 113	Artikel 117
Artikel 114	Artikel 118

Forordning (EF) nr. 40/94	Nærværende forordning
Artikel 115	Artikel 119
Artikel 116	Artikel 120
Artikel 117	Artikel 121
Artikel 118	Artikel 122
Artikel 118a	Artikel 123
Artikel 119	Artikel 124
Artikel 120	Artikel 125
Artikel 121, stk. 1 og 2	Artikel 126, stk. 1 og 2
Artikel 121, stk. 3	—
Artikel 121, stk. 4	Artikel 126, stk. 3
Artikel 121, stk. 5	Artikel 126, stk. 4
Artikel 121, stk. 6	Artikel 126, stk. 5
Artikel 122	Artikel 127
Artikel 123	Artikel 128
Artikel 124	Artikel 129
Artikel 125	Artikel 130
Artikel 126	Artikel 131
Artikel 127	Artikel 132
Artikel 128	Artikel 133
Artikel 129	Artikel 134
Artikel 130	Artikel 135
Artikel 131	Artikel 136
Artikel 132	Artikel 137
Artikel 133	Artikel 138
Artikel 134	Artikel 139
Artikel 135	Artikel 140
Artikel 136	Artikel 141
Artikel 137	Artikel 142
Artikel 138	Artikel 143
Artikel 139	Artikel 144
Artikel 140	Artikel 145
Artikel 141	Artikel 146
Artikel 142	Artikel 147
Artikel 143	Artikel 148
Artikel 144	Artikel 149
Artikel 145	Artikel 150
Artikel 146	Artikel 151
Artikel 147	Artikel 152
Artikel 148	Artikel 153
Artikel 149	Artikel 154
Artikel 150	Artikel 155
Artikel 151	Artikel 156
Artikel 152	Artikel 157
Artikel 153	Artikel 158
Artikel 154	Artikel 159
Artikel 155	Artikel 160
Artikel 156	Artikel 161

Forordning (EF) nr. 40/94	Nærværende forordning
Artikel 157, stk. 1	Artikel 162, stk. 1
Artikel 157, stk. 2, indledning	Artikel 162, stk. 2, indledning
Artikel 157, stk. 2, nr. 2)	Artikel 162, stk. 2, litra a)
Artikel 157, stk. 2, nr. 3)	Artikel 162, stk. 2, litra b)
Artikel 157, stk. 2, nr. 5)	Artikel 162, stk. 2, litra c)
Artikel 157, stk. 2, nr. 6)	Artikel 162, stk. 2, litra d)
Artikel 157, stk. 2, nr. 7)	Artikel 162, stk. 2, litra e)
Artikel 157, stk. 2, nr. 8)	Artikel 162, stk. 2, litra f)
Artikel 157, stk. 2, nr. 9)	Artikel 162, stk. 2, litra g)
Artikel 157, stk. 2, nr. 10)	Artikel 162, stk. 2, litra h)
Artikel 157, stk. 2, nr. 11)	Artikel 162, stk. 2, litra i)
Artikel 157, stk. 2, nr. 12)	Artikel 162, stk. 2, litra j)
Artikel 157, stk. 2, nr. 13)	Artikel 162, stk. 2, litra k)
Artikel 157, stk. 2, nr. 14)	Artikel 162, stk. 2, litra l)
Artikel 157, stk. 3	Artikel 162, stk. 3
Artikel 158	Artikel 163
Artikel 159	Artikel 164
Artikel 159a, stk. 1, 2 og 3	Artikel 165, stk. 1, 2 og 3
Artikel 159a, stk. 4, indledning	Artikel 165, stk. 4, indledning
Artikel 159a, stk. 4, første led	Artikel 165, stk. 4, litra a)
Artikel 159a, stk. 4, andet led	Artikel 165, stk. 4, litra b)
Artikel 159a, stk. 5	Artikel 165, stk. 5
—	Artikel 166
Artikel 160, stk. 1	Artikel 167, stk. 1
Artikel 160, stk. 2	Artikel 167, stk. 2
Artikel 160, stk. 3 og 4	—
—	Bilag I
—	Bilag II